

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

DIALOG

OTÁZKY * ODPOVĚDI
KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 383

ÚNOR 2025

ROČNÍK 36

ŠÍŘENÍ VÍTANO

Strategickými cíli komunistů jsou socialismus a komunismus.

Vystřídání třídní společnosti komunistickou, tzn. úplně beztřídní společností, představuje nesmírně složitý a obtížný proces. Tento největší a nejhlubší převrat v dějinách lidstva, bude možné uskutečnit během relativně dlouhého přechodného období.

Jestliže mezi kapitalismem a socialismem je ostrý, zásadní předěl, bude mezi socialismem a komunismem, protože mají společný základ, přerůstání plynulé. Socialismus jako první stupeň ještě nemůže být úplnou beztřídní společností, protože představuje pouze přechod od kapitalismu ke komunismu a nese proto nutné znaky obou – „mateřská znaménka kapitalismu“ na straně jedné a „vý-

Možná představa o komunismu

Zcela nový poměr lidí a lidské společnosti k **přírodě**. Nikoli tedy jen její exploataci, někdy dokonce bezohlednou. Naopak - likvidaci škodlivých důsledků, zvláště pozdně kapitalistického rabování a pustošení přírodních zdrojů. Reprodukci a novou kultivaci přírody a životního prostředí. S překotným rozvojem vědy a techniky – nové osvojování přírody.

Obrovský rozmach **vědy a techniky**, obrácený jednoznačně ve prospěch lidstva. Osvobození člověka z otrocké závislosti na „stroji“. Maximální možnou intelektualizaci práce a její přeměnu v první životní potřebu člověka na způsob dnešních hobby (koníčků).

honky komunismu“ na straně druhé.

Komunismus přinese:

Píseň volební

Stojí, stojí volí
na volebním poli,
hádaří se, koho zvolit
na vedoucí roli.

Slyšelo je tele,
prohlásilo směle:
„Zvolíme si velevola,
ať nám kráčí v čele!“

Dle té moudré rady
všichni dohromady
zvolili si velevola
a teď hubnou hladý.

Každý vůl i kráva
přesto bučí: „Sláva!
Přišla éra prosperity,
pokroku a práva!“

V téhle bajce není
žádné poučení,
neboť tam, kde volí volí,
svět se sotva změní.

Jiří Žáček, 2008

(Dokončení na s. 5)

STALINGRAD

Miliony šly smrti vstříc, abychom my mohli žít.
Oni i my žijeme, dokud nezapomeneme.
Přijďte s námi uctít památku hrdinů,
kteří započali konec fašismu.

DÍKY ZA 80 LET V MÍRU!

14:00
2. února
PRAHA

Olšanské hřbitovy

pořadatel/zadavatel/zpracovatel: Iniciativa NE základnám

S PODPOROU:

Odmítáme další destrukci školského systému

Fialova asociální vláda pokračuje v destrukci České republiky a rozvracení fungující vzdělávací soustavy. Na paškál si kromě rámcových vzdělávacích plánů vzala také nepedagogické pracovníky, tedy kuchařky, školníky, uklízečky, účetní, hospodářky či správce IT.

Namísto toho, aby systematicky a dlouhodobě řešila jejich neuspokojivou finanční situaci, protože tyto důležité profese pracují často za minimální mzdu, kterou jsou ředitelé škol nuceni dofinancovávat z peněz určených pro pedagogické pracovníky, přišla s nápadem přenést odpovědnost na zřizovatele škol, tedy kraje a obce.

Tímto vlastně hází tyto pracovníky přes palubu, s čímž komunistická strana zásadně nesouhlasí!

Podle KSČM jde o rizikovou demontáž financování regionálního školství, která představuje ohrožení kvality školství a důstojných podmínek nepedagogů, kteří jsou nezbytnou součástí vzdělávacího systému a bez nichž je provoz škol nemyslitelný. Jde o nedomyšlený a zbrklý nápad, kdy do systému tzv. sdílených daní krajů a obcí, který nezohledňuje specifika školství, chce vláda začlenit financování provozních zaměstnanců škol.

To může vést k vážným diskriminačním rozdílům ve vzdělávání, protože regiony s nižšími daňovými příjmy nebudou schopny zajistit odpovídající podmínky, bude docházet k nerovnosti mezi školami, na které budou doplácet především menší vesnické školy.

Změna financování zcela jistě povede i k poklesu již tak nízkých platů či rušení pracovních míst. KSČM plně podporuje „Petici za zachování centrálního financování nepedagogických pracovníků v regionálním školství“ iniciovanou Českomoravským odborovým svazem pracovníků školství a na ní navazující kampaň „Vládo, neházej nepedagogy přes palubu“.

VV ÚV KSČM, 17. ledna 2025

Návrat k vědeckým pramenům revoluční teorie a praxe (14)

Na otázky Dialogu odpovídá RSDr. František Ledvina

Asi není sporu, Františku, že pojem svoboda je jedním z klíčových v dějinách civilizace a jejího myšlení, zvláště pak filozofického. Můžeš, prosím, ve zkratce přiblížit genezi obsahu tohoto pojmu?

Pojem svoboda vznikl již na úsvitu civilizace, v otrokářské společnosti, již předcházelo rodové, prvobytně pospolné společenství. Otrokářská společnost se rozdělovala na otroky, kteří byli jejím hlavním výrobním prostředkem, a jejich majitele, otrokáře. Svoboda pro jedny znamenala nebýt otrokem a pro druhé možnost je vykořisťovat. Následný feudalismus to zdokonalil a vytvořil hierarchii poddanství. V něm svoboda znamenala proti předchozímu rozdělení společnosti nižší stupeň závislosti poddaného na svém pánu. Ale podstata zůstala stejná: šlo o svobodu vykořisťovat či nebýt vykořisťován. Jen forma závislosti se změnila. Člověk už nebyl svobodný nebo nesvobodný přímo, osobně, ale hlavně prostřednictvím vlastnictví půdy, jakožto určujícím feudálním výrobním prostředkem. S dalším vývojem pak přestala být určujícím výrobním prostředkem půda a staly se jím nástroje a stroje.

Formoval se kapitalismus. Od jeho počátků až dosud jsou lidé vzájemně připoutáni především penězi. Aby mohla většina z nich žít, musí pracovat pro ty jedince, kteří peníze mají. Formálně je svobodná, reálně je však na těchto jedincích závislá. Stále jde o svobodu s právem vykořisťovat a být vykořisťován. To je základní, materiální kořen problému. Každý sociální jev včetně svobody má ale tři kořeny. Ty působí vedle sebe i proti sobě, vzájemně se posilují nebo zeslabují. Člověk je tak jednotou svých sociálněekonomických vztahů, emocí a svého poznání.

Zastavme se u poznání. Dost je rozšířený názor na svobodu, coby poznané nutnosti. Není tento názor připisován hlavně marxismu?

Takto by byla svoboda chápána jen pasivně, staticky, trpně, jako nicnedělání, umírání. Tak ji dávno před Marxem, v sedmáctém století, pojal Benedikt Spinoza, který také říkal: „Lidé se mýlí, když si myslí, že jsou svobodní.“ Bedřich Engels, aniž by popřel svobodu jako poznanou nutnost, ji pochopil hlouběji: „Svobodná vůle nemůže znamenat nic jiného, než schopnost rozhodovat se se znalostí věcí.“ To sice poznání nutnosti obsahuje, ale neomezuje se na ně. Zdůrazňuje schopnost rozhodovat se a jednat. Podle Engelse znalost věcí neznamená jen poznání nutnosti; znamená i před-

vídat nahodilost, vidět skutečnost a z ní vyplývající možnosti. Těch je vždy více a k uskutečnění každé z nich musí být splněny určité podmínky. Marxismus nevede člověka k pasivnímu poznání a očekávání nutnosti, ale k jejímu aktivnímu využívání. K poznávání životních podmínek člověka a k jejich přeměně, neboť to je způsob existence lidstva. Marxismus chápe svobodu jako aktivní využívání nutnosti k vytváření nových, pro člověka životně, sociálně i jinak příznivějších možností.

Proč ale pak mnozí, zejména politici, často se dožadují zlepšení těchto možností, jsou přesvědčeni o neslučitelnosti svobody a marxismu?

O svobodě

Ti nejvyšší jsou za to placeni. A ostatní často podléhají již vzpomenutým emocím. Ty většinou nebývají bezesbýtku jejich vlastní; jsou pěstovány falešnou propagandou nebo vyvolány povrchním chápáním svobody. Základem takového chápání je nezřídka iluze být „volný jako pták“ a nebýt závislý na společnosti. To je nesmysl. Jeden z nejlepších mozků minulého století Albert Einstein kdysi napsal: „Závislost člověka na společnosti je přirozené povahy.“ Měl pravdu. Čím více se člověk zbavuje závislosti na přírodě, tím více se stává závislejší na společnosti. Sotva ráno vstane a jde do koupelny, potřebuje společnost. Díky jí má světlo v koupelně, vodu, toaletní potřeby i kanalizaci. Tak to pokračuje celý den. Jde do práce, v poledne na oběd, někdy k lékaři, večer třeba do divadla a podobně. Bez společnosti, která vyrábí, organizuje, řídí a uspokojuje potřeby lidí, by jedinec sotva přežil.

Ať by to byl romantický básník snící o jakési absolutní svobodě, nebo kafrsky sociálně deprivovaný pesimista, anarchokomunista či přívrženec anarchokapitalismu. Každý z nich je víceméně závislý na společnosti a nezmění to. Ani marxismus nechce a nemůže odstranit závislost člověka na společnosti a zajistit nějakou absolutní, vysněnou svobodu.

Může a chce odstranit jen jediný, základní, sociálněekonomický kořen nesvobody, kterým je vykořisťování člověka člověkem. To je důvod, proč je některými zpochybňován, odmítán a pomlouván. K pochybnostem o správnosti marxistického pojetí svobody přispěly i chyby komunistů, kteří v úsilí o velké společenské ideály někdy neviděli člověka.

Existuje teď vůbec nějaké obecné vymezení svobody?

Neexistuje. Každý to své vymezení považuje za jediné správné.

Svoboda je historicky se měnící společenský vztah, proces. Jako společenský vztah je podmíněna hlavně materiálně, především vlastnictvím výrobních prostředků. Každý ji chápe jinak, což vyplývá z rozdílného společenského postavení lidí i z jejich odlišného stupně poznání, nesporných zkušeností a prožitků. Většina, byť někdy moudrých vypravěčů o svobodě, jsou koneckonců jen pohádky pro chudé. Svým způsobem to vyjádřil již v předminulém století světově známý ruský spisovatel Fjodor Michajlovič Dostojevský: „Peníze jsou ražená svoboda“, přičemž k tomu dodal, že k „... čemu je mi svoboda, když nemám milion“. Ale i to je historicky proměnlivé. Dnes si pořídíš v Praze za milion sotva chodbu a záchod v panelákovém jedna plus jedna.

V tom ti dávám zapravdu. Nemyslíš ale, že například současná elektronická mediální expanze spojená s nebyvalou informovaností lidí může zásadně příznivě ovlivnit jejich svobodu?

Nemyslím si to. Opěvovaná svoboda tisku či jiných mediálních informačních prostředků je koneckonců svobodou jejich vlastníků. Směšná je i svoboda elektronicky doručovaných zpráv, kde mají vlastníci počítačových sítí v rukou sledovací programy. I provozovatelé mobilních telefonů mají možnost sledovat pohyb a konverzaci člověka na stovky kilometrů. Také každý jeho krok po městě je zaznamenáván spoustou kamer. Stejně tak pohyb automobilů po dálnici registrují elektronické brány. I nákup, mzda, odpracovaný čas, návštěva lékaře, předepsaný lék a další data o lidech se pečlivě digitalizují. A všechna lze kdykoliv zneužít. Není tajemstvím, že těmito daty jejich vlastníci obchodují, aby pak byla zneužita třeba k politickým účelům. Přitom média nás přesvědčují, jak jsme svobodní. Kde jsou ty časy, kdy ve věži svatého Mikuláše v Praze seděl vysloužilý policajt s dalekohledem.

To je úsměvná, ale nikoliv příliš optimistická tečka za úvahami o svobodě, ne?

Uznávám. Pokud jde o svobodu, jako občané máme k optimismu ještě daleko. Svoboda je složitá společenská otázka. Výstižně na ni odpovídá například náš význačný básník S. K. Neumann: „To je neorganická hromada svobod, které jsou na papíře pro všechny, ve skutečnosti však platí jen pro toho, kdo na to má.“ Inspirací k přemýšlení o proniknutí do tajů svobody pak rozhodně je evropská autorita, veliký německý básník, spisovatel, myslitel a politik Johann Wolfgang von Goethe, který napsal: „Nejbezpečnější jsou zotročení ti, kteří klamně věří, že jsou svobodní.“

(Pokračování příště)

Připravil Stanislav Zeman

Vážení čtenáři! V lednovém čísle *Dialogu* jsme uveřejnili v rámci seriálu "Návrat k vědeckým pramenům revoluční teorie a praxe" mimo jiné zamyšlení Františka Ledviny nad všude poletujícím pojmem »umělá inteligence«. Dalo se čekat, že někdo, především z mladších čtenářů či spolupracovníků, na něj zareaguje. Z těchto reakcí včetně repliky autora přinášíme.

* * *

Zdravím čtenáře *Dialogu*! Do- volím si vznést opatrné námitky proti cirka dvěma větám v článku »O umělé inteligenci« ačkoli s jeho závěry souhlasím, kousek začátku se mi však nelíbí.

Jsem trochu umazaný od programování, automatizace, robotizace a také »nakažen« materialismem, a navíc se rád seznamuji i s poznatky z přírody.

Na technické univerzitě jsme »museli« mít nějaké humanitní přednášky. Proto jsem se potkal se základy náhledu na psychologii a historii techniky. Přednášející sociologie (po roce 2000) nám na první přednášce sdělil, že pokud sociolog neza- ujme nějaké stanovisko k Marxovi, není sociologem, protože Marx je jejím zakladatelem.

Z Františkova vyjádření v článku mne zarazily věty, z nichž by se dalo usuzovat, že by Engels nebo Marx někde tvrdili, že náboženství má pravdu v tom, když člověka vyčleňuje z přírody a nadřazuje jej přírodě.

Zatím vždy jakákoli náboženstvím vytyčená hranice mezi člověkem a ostatními živočichy byla nějakým »neposlušným« živočichem »nečlověkem« prolomena. Jen lidem trvá různě dlouho, než se to dostane do povědomí. Proto nesouhlasím se zakazováním jinému živému tvorů vědomí a schopnost abstrakce. Dlouhodobým pozorováním šimpanzů se prokázalo, že mezi sebou vedou skutečné války. Naše evropská civilizace je v mnohém silně agresivní včetně vyhlašování zákazů a příkazů komukoli a v čemkoli - přírodu a fyzikální zákony z toho nevyjímaje.

Mnohdy jsem se setkal s tím, že někdo (obvykle významný vědec) prohlašuje svoje subjektivní zakazování něčeho za vědeckou skepsi. Velmi dlouho současná civilizace zakazovala předchozím civilizacím mnohé znalosti. A mnoho »intelektuálů« (možná proto Julius Fučík říkal, že není intelektuál) v tom neustále pokračuje.

Místo sdělení »nemáme žádné informace o tom, že nějaká civilizace něco věděla« rovnou se tvrdí, že ta či ona civilizace toto neuměla. A pak se v Bagdádu najde minimálně tisíc let starý monočlánek - elektrický zdroj. (<http://www.novakoviny.eu/archiv/zahady/1139-starovek-elektřina-bagdad-clanek>)

Proto mi axiom předložený Františkem »...a protože vědomí má pouze člověk, je i inteligence jeho výlučnou vlastností«, ne- zapadá do dialektického materialismu. Mnohem lépe odpovídá idealistickému antropocentrismu, kdy člověk je nejbližším odrazem boha, který vše stvořil, a proto se něčím nějak musí vymykat přírodě, třeba tím, že jediný může mít vědomí a jedi- ný může mít inteligenci a jediný může být schopen abstrakce.

Citovaný Engelsův výrok »...jak rostla schopnost člověka ovládat své vnější prostředí, rostla jeho inteligence« pou- ze říká, že zvyšování inteligence člověka je přímo propojeno s mírou zásahů člověka do prostředí, nikoli, že inteligenci má pouze člověk. A dále, že bylo období, kdy inteligence člověka byla nižší, než je v současné době.

Z výše zmíněného Františkova tvrzení vychází další (idea- listické?) tvrzení, že »zvířata nemají schopnost provádět ve své paměti operace s abstraktními pojmy«. To, že se neví, jak změřit u jiného živočišného druhu schopnost provádět ve své paměti operace s abstraktními pojmy neznamena nic více,

než, že my sami nemáme dosud natolik vyvinutou abstrakci, abychom ji mohli u jiných objektivně měřit. Viděl jsem doku- ment, v němž bylo ukázáno, že krkavcovití jsou schopni si na- plánovat postup pro vyřešení problému.

Tolik moje námitky na ten malý kousek článku o »umělé in- teligenci«.

Byl jsem na několika školeních k »umělé inteligenci« a odsud několik mých postřehů - je to termín, se kterým si minimál- ně posledních sedmde- sát let kdekdo žonglo- val (nejčastěji buržoazní matematici). Až se tímto termínem povedlo ozna- čovat také asociativní al-

goritmy, které prohledávají známá uložená data a tato buď přímo předloží, nebo předloží nějakou jejich »uvěřitelnou« smíchaninu.

Když chceme, aby nám tento algoritmus překreslil nějakou fotku tak, aby ji bylo možno považovat za výtvar nějakého známého malíře, tvrdí se, že »umělá inteligence« je »šikovná«. Když Anglosas chce, aby mu pomohla při nějakém soudním sporu s precedenty, je nespokojen, když mu namíchá neexis- tující precedent. A tvrdí, že »umělá inteligence« udělala chybu - v obou případech algoritmus dělá totéž. Takže »umělá inteli- gence« je natolik dobrá, jak dobří jsou její tvůrci ve specifikaci toho, co má »umělá inteligence« dělat.

Je zajímavé, že termín »umělá inteligence« velmi silně pro- sazují lidé, kteří se vychloubají svou vírou v nějakého boha. Na školeních o »AI« pro »informatiky i neinformatiky« je též zmi- ňováno, že tyto algoritmy při provozování na současné tech- nice mají ve svém důsledku obrovskou spotřebu energie. Pro běžnou populaci je uváděno, že výše zmíněné namíchání jed- né fotografie spotřebuje tolik energie jako nabití »powerban- ky« neboli několika současných placatých mobilních telefonů.

Omlouvám se, že jsem možná dlouhý. Už končím. Nemám bohužel čas ponořit se do příslušné literatury, tak jsem sepsal, jen co jsem dal útržkovitě z paměti.

Pokud mne přesvědčíte, že se mýlím, budu rád, pokud se dovysvětlení objeví někde v *Dialogu* i pro ostatní tápající. Přeji lepší dny!

Vítek Dromin

* * *

Potrefená husa se má ozvat...

(Pár poznámek na vysvětlenou Vítkovi)

Nepovažuji se za filozofa, jsem pouhým propagátorem dia- lektického a historického materialismu i z nich vycházející marxisticko-leninské teorie poznání. Neobhajuji tedy sebe, ale učení klasiků, s nimiž se ztotožňuji.

Takže trochu na přeskáčku:

✓ Soudobá věda neposkytuje jasné a jednoznačné definice pojmů vědomí, myšlení či inteligence, na nichž by se shodla. Při propagaci i kritice marxismu je tedy nutno používat pojmy tak, jak je chápali klasikové. Jakákoli odchylka může vést k ne- smyslům.

✓ Axiom či postulát není ničím neobvyklým. Základní axiom materialismu vyjádřil Marx slovy: »Jedinou vlastností hmoty, s níž je spjat filozofický materialismus, je její schopnost exis- tovat nezávisle na vědomí.« Axiomem marxistické teorie po- znání je to, že vědomí i myšlení považuje marxismus jedno- značně za výlučné vlastnosti člověka. Jakmile rozšíříme tyto pojmy na další části přírody, marxismus ve svých důsledcích opouštíme.

✓ Že šimpanzi mezi sebou vedou války není žádný argu- ment. Celá živá příroda je boj, a jak pochopil už Darwin »nej- horší agrese je mezi příbuznými druhy«.

✓ To, že krkavcovití mají schopnost plánovitého jednání, není nijak výjimečné. Každý pták si staví hnízdo plánovitě: v účelný čas, na účelném místě, z účelného materiálu i účelným způsobem. Ti, kteří to neuměli, vyhynuli.

✓ Slovy klasiků zvířata mají psychické schopnosti odpovídající jejich představám a představy potřebné k jejich přežití. (To není citát, ale výcuc z citátů). Představa v tomto smyslu je spíše reprodukováný vjem, nanejvýš směs reprodukováných vjemů. U člověka už je to i fantazie, kde je toho víc.

✓ Jenže od představy k myšlení je daleko. Engels: „**Myšlení není produktem jednotlivce, ale mnoha milionů minulých, současných a budoucích lidí.**“ Je sociálním a historickým tvůrcem. Individuální vědomí je produktem i tvůrcem vědomí společenského. A to u zvířat není možné. Chybí jim artikulovaná řeč, která je „praktickým vědomím“, je schopná vyjádřit cokoliv a sdělit to nejen nejbližším jedincům, ale zprostředkovaně i následujícím generacím. Chybí jim také písmo, které je schopno sdělovat i na velké vzdálenosti, bez prostředníků a nezkráceně. Ale hlavně jim chybí každodenní mnohostranná existenční závislost, která je neustále spojuje a nutí je univerzálně komunikovat. Člověk totiž není přírodou vybaven k dlouhodobému individuálnímu přežití, a vůbec už ne v těch přírodních podmínkách do kterých se rozšířil, a dokonce se v nich přemnožil. Je závislý na společnosti. Zvímům chybí volný čas, ve kterém lidé mohou obnovovat své vzpomínky a sdělovat je. (*Trávení zvířat není volným časem – kdyby člověk jedl maso syrové, tak by ho také moc nemělo.*) Chybí jim přebytek energie vzniklý přechodem na masitou potravu, umožňující, a dokonce vynucující si aktivitu i bez biologické potřeby, což je také výlučná vlastnost člověka. Chybí jim oheň, který dal člověku teplo a bezpečí, umožňující dlouhodobý, nepřerušovaný spánek, potřebný k přechodu informací do dlouhodobé paměti. A to jsem vynechal práci i spoustu dalších důležitých věcí.

✓ Mnohokrát jsem vedl diskuse s pejskaři, koňáři i včelaři, kteří jsou skálopevně přesvědčeni, že ti jejich miláčkové myslí. To je něco jako náboženství; rozmluvit se to nedá.

✓ Klasikové nikomu nic nezakazovali, pouze uváděli své poznání a nikdy netvrdili, že mají konečnou pravdu. Například Engels: „**Naše učení není dogma, ale návod k myšlení a jednání.**“ Nebo Marx: „**Budou nás následovat desítky generací, a budou k nám stejně nemilosrdné, jako jsme byli my ke svým předchůdcům.**“ Žádné poznání nepovažovali za absolutní.

✓ Marxismus nedává za pravdu náboženství, pokud člověka nadřazuje přírodě. Jen tvrdí, že se člověk stal člověkem tím, že se počal z přírody vydělovat, ale nikdy se z ní nemůže vydělit úplně, protože je na ní závislý. To je dialektický rozpor člověka a přírody. Vyděluje se jen stupněm jejího poznání a její přeměny. Marxismus nepovažuje na rozdíl od antropocentrismu člověka za vládce přírody. Marxovými slovy: „**Žádný člověk, stát, či dokonce celé lidstvo nejsou vlastníkem Země, jsou jen v jejím držení s povinností dobrého hospodáře, předat ji příštím generacím, pokud možno ve zlepšeném stavu.**“

✓ Navíc, nemyslím, že by náboženství bylo antropocentrické. Ze své podstaty je spíše teocentrické. Za střed světa nepovažuje člověka, ale své bohy. (*Člověče prach jsi a v prach se obrátíš.*)

✓ A k tomu Fučíkovi. Intelektuál je člověk, který se jako nezávislý soukromník bez pevných institucionálních vazeb veřejně vyjadřuje ke společenským záležitostem. Fučík se asi správně nepovažoval za intelektuála, protože měl celoživotní pevné institucionální vazby ke KSČ a aktivně v ní působil. Ale to je jen můj odhad.

✓ Jinak celé nedorozumění mezi námi pravděpodobně spočívá ve formě krátkého rozhovoru či článku, který nikdy nemůže objasnit všechno. Dokonce ani mé někdejší dvouhodinové přednášky na tato témata nemohly být „vyčerpávající“,

i když určitě byly vyčerpávající. Problém je i v tom, že se dialektický ani historický materialismus už 35 let nikde neučí, a já jsem zřejmě ve svých osmdesáti letech zůstal posledním, kdo o něm někde něco občas napíše. Škoda.

✓ Takže pokud se nenajde někdo povolanější, a pokud by to snad čtenáře Dialogu zajímalo, mohu na téma „Má zvíře vědomí?“ napsat článek nebo udělat rozhovor. Záleží na redakční radě.

Jinak děkuji Vítkovi, který mi dal pocit, že mé články snad přeče jen někdo čte a přemýšlí o nich. Vytrhnul mne tím z mé stařecké letargie.

František Ledvina

* * *

Jak si neplést idealistický antropocentrismus s dialektickým materialismem?

Alespoň pár slov. Člověk, alespoň trochu znalý marxismu si uvedené filozofické koncepty nemůže v žádném případě plést. Dnes však mladší generace i v rámci KSČM, toho o marxismu, nevěnuje-li se mu alespoň samostudiem, moc neví a těžko může. Zvláště to zřejmě platí o tak náročném předmětu poznání, jakým je marxistická, marxisticko-leninská filozofie. Ale k věci:

Pokud jde o **idealistický antropocentrismus**, jde o přístup, který klade důraz na ústřední postavení člověka ve světě. Preferuje, klade tedy do popředí otázku člověka jako nejvyšší hodnoty skutečnosti. A to ovšem při prezentaci různých významů. **Náboženský, křesťanský antropocentrismus** považoval člověka za střed a nejvyšší účel a cíl světa, neboť v něm spatřoval vrchol božského stvořitelského aktu. Tento antropocentrismus je tak **vlastně teocentristem** (teo = bůh) - centrem všeho, nejvýznamnějším, ústředním bodem, stvořitelem je Bůh.

Od renesance se začalo rozvíjet **nové, hlubší chápání**, pojetí **antropocentrismu**, které se stalo přímo **protikladné teocentrismu**. Člověk se zde díky své aktivitě stal ústředním bodem všeho, **nejvyšší hodnotou a cílem lidského úsilí a rozvoje – jeho důstojnosti, blaha, jeho potřeb a zájmů.**

Antropocentrismus se přetransformoval v **humanismus** (humanus – lidský). V dějinách filozofického myšlení byla vytvořena celá řada **konceptů humanismu**, jejichž rozmanitost byla determinována různorodou dějinnou situací člověka, lidí, při dosažení jen určitého elementárního (včetně světonázorového) stupně jejich determinace, a to charakterem společenských (a zde zejména ekonomických, vlastnických) vztahů. A tedy jen určitého stupně dosažené emancipace atd.

O reálném humanismu a počátku skutečné, nejen formální **emancipace člověka** (jako příslušníka té či oné sociální třídy či skupiny) lze hovořit až s revoluční přeměnou společnosti, společenských vztahů a poměrů při negaci vykořisťovatelských společností, zejména kapitalismu, na cestě k socialismu a komunismu na bázi uplatnění marxismu, marxisticko-leninské teorie a metody poznání.

Jak jsem uvedl úvodem, při respektování historického vývoje společenského bytí a vědomí (včetně, nebo snad především filozofického myšlení) **idealistický antropologismus nemá nic společného nejen s dialektickým materialismem, ale zvláště i s dialekticko-materialistickým pojetím dějin, historickým materialismem.**

Již toho nechám. Je to vše mnohem složitější a k tomu je při výkladu třeba více prostoru a času... Je to minimálně téma na rozsáhlejší text (nejen článek, ale cyklus článků). A o to v položené otázce jistě v daný moment nejde.

Příště se vyjádřím k zaslaným textům Vítky a Františka, ale v zásadě s Františkovou odpovědí souhlasím.

Zdeněk Košťál

(Dokončení ze s. 1)

Nahrazení hodnotové ekonomiky **ekonomikou času**. Jejím hlavním cílem a účelem bude rozšíření volného času pro svobodný a všestranný rozvoj lidí, jejich bohaté individuality.

Socialistickou zásadu **odměňování** podle množství, kvality a společenské důležitosti práce, bude nahrazeno **odměňováním - rozdělováním** podle individuálních potřeb u různých lidí různých. Přejchod k onomu komunistickému způsobu odměňování předpokládá na jedné straně obrovský nárůst produktivity společenské práce. A na straně druhé postupnou převýchovu lidí, během relativně dlouhé doby výstavby komunismu, kdy lidé budou na základě vlastních zkušeností ztrácet obavy ze sociální nejistoty a budou se naopak přesvědčovat o své sociální zabezpečenosti, takže nebudou pociťovat potřebu „hamounit a křečkovat“. V tomto procesu se také odnaučí nesmyslnému hromadění nepotřebných spotřebních věcí, plýtvání a ničení hodnot.

Všechno základní bude ve společném, tj. společenském **vlastnictví**, které bude zárukou blahobytu a životních jistot společnosti i jednotlivců. **Soukromé vlastnictví**, tj. **individuální vlastnictví výrobních prostředků**, bude překonáno a vyloučeno. Bude však (ve společnosti nebo) u lidí existovat **osobní vlastnictví**, vlastnictví toho, co budou potřebovat a chtít mít pro svou individuální potřebu. Tyto

poměry nesmírně usnadní „pohyb“ lidí po celé planetě. Zmizí sociální, sociálními poměry způsobovaná osamělost lidí, ekonomická migrace, bezdomovectví

Možná představa o komunismu

apod. Nezaměstnanost, bída, hlad, exekuce, žebrota a další budou vymýceny.

Lidé nebudou odkázáni sami na sebe např. v případě přírodních katastrof, neštěstí apod. už proto, že by to společnost poškozovalo. Kolektivnost společnosti takové jevy nepřipustí, nebude je znát.

Převzetí výrobních prostředků do rukou celé společnosti, což vyžaduje solidární kolektivní akce pracujících. Společenské zabezpečování sociálních jistot všech členů společnosti je základem a současně projevem a výrazem **kolektivismu** jako vůdčího principu socialismu a komunismu. To neznamena obětování individuality ve prospěch jakési stádnosti, smazání a potlačení osobitosti výjimečnosti lidí a jejich stlačování do uniformního „šedivého“ průměru. Naopak, právě kolektivita společnosti je podmínkou a zárukou zdravé, nikoli sobecké a bezohledné individuality.

Sociálně homogenní společnost, která však bude bohatě diferencovaná podle individuálních rozdílů, schopností, talentu a zaměření lidí.

Zánik politiky, státu, státních či státem řízených, regulovaných institucí. Mimořádnou a racionální organizaci vysoce funkční společnosti. Přejchod k samosprávné společnosti.

Přejchod od **práva**, vynucovaného státem, k dobrovolně a všeobecně uznávanému a dodržovanému „zvykovému právu“, splývajícímu do značné míry s novou morálkou.

Morálku – stavěnou především na společných, kolektivních hodnotách při šíření prostoru pro rozvoj individuality lidí.

Povznesení **kultury** na nový stupeň, proniknutí kulturou všech oblastí života společnosti i jednotlivců. Přejchod od pouhého „konzumování“ kultury k jejímu aktivnímu pěstování. Podobně tak bude v oblasti **tělovýchovy, sportu a zábavy**.

Internacionalitu, přecházející spolu s celosvětovou souvislostí všech společenských procesů v jednotné lidstvo.

V důsledku toho všeho bude vytvořen zcela nový standardní, obecně společensky přijatelný životní styl, vyznačující se tvůrčí společensky potřebnou aktivitou všech lidí.

Máme na paměti, že mnohonásobná variantnost vývoje i v budoucnosti otevře celý „vějíří“ **konkrétních** možností. Proto se při prognózování budoucího držíme „při zemi“ a nepouštíme se do detailů, které vyjeví a vyřeší až samotný **vývoj lidského společenství**.

Jiří Horák

Stanovisko k súčasným protiviládnym protestom a aktivizácii opozičných politických subjektov

Komunistická strana Slovenska vyjadruje svoj dôrazný nesúhlas s protestmi proti súčasnej slovenskej vládnej moci organizovanými občianskym združením Mier Ukrajine, riadenými jednoznačnými politickými nominantmi Progresívneho Slovenska a SaS.

Tieto v príkrom rozpore so svojou proklamovanou apolitickosťou, svojim výrazne politickým pozadím a činnosťou, prešľapujú na hrane zákona a otvorene avizujú jeho porušovanie občianskou neposlušnosťou.

Argumentačná bezobsažnosť rečníkov a organizátorov protestov bola kompenzovaná najmä silne emotívnym presvedčovaním, že Slovensko je v ohrození bez toho, aby svoje tvrdenia podložili relevantnými údajmi, pričom základné poslanstvo sa nieslo v duchu akéhosi bližšie nešpecifikovaného ohrozenia zahraničného smerovania krajiny. Konkrétne skutočnosti ohrozenia Slovenska, okrem vlastných pocitov znepokojenia, nevedela opakovane doložiť médiám ani členka správnej rady združenia Lucia Štasselová.

Ani jediné z tvrdení, ktoré na protestoch odznali, tak nebolo podložené ničím konkrétnym, podobne ako podané trestné oznámenie voči Robertovi Ficovi pre trestný čin sabotáže zo strany združenia. Napriek vyhláseniu organizátorov protestov, že dané trestné oznámenie bolo formulované právnikmi, toto sa svojím odôvodnením ani netrafilo do skutkovej podstaty trestného činu sabotáže.

S vyhláseniami typu „protest je boj proti politickým krokom tejto vlády“ z úst organizátorov protestov nemožno brať inak ako rýdzo politické gesto, a to aj s poukazom na ich požiadavky meniť vládne smerovanie. Požiadavkou združenia bolo aj naplnenie politického programu slovenskej opozície, čo už je jednoznačne politický cieľ, ktorý pri svojej činnosti majú dosahovať iba politické strany.

Všetky tieto činnosti, ako aj napojenia štatutárnych orgánov združenia Mier Ukrajine, jednoznačne napovedajú, že ide skôr o politické, ako občianske združenie. Toto združenie tak jednoznačne vykonáva činnosti charakteristické pre politickú stranu, čo môže byť posudzované ako očividné prekročenie účelu, na ktorý bolo občianske združenie zriadené.

V tej súvislosti stojí za zmienku pri združení Mier Ukrajine aj skutočnosť, že neprehliadnuteľné politické pozadie, nominácie a aktívne pôsobenie v komunálnej politike jeho zakladateľov nespomína žiadne médium, v ktorom poskytujú rozhovory. V iných prípadoch však tie isté médiá nikdy nezabudnú spomenúť politickú príslušnosť svojich hostí.

Predmetné protiviládné protesty považuje KSS iba za súčasť reťazca protiviládných aktivít slovenskej opozície v typicky progresivistickom štýle, zamerané na destabilizáciu vlády, s cieľom dokopať jej voličskú podporu a vytvoriť podmienky na prevzatie moci v štáte v prospech svojho zaoceánskeho liberálneho kurátora.

V podmienkach Slovenskej republiky určite nepôjde o prvé ani posledné konanie takýchto subjektov, ktoré naoko vystupujú ako nezávislé inštitúcie, no svoje pozadie majú jednoznačne previazané s politikou a snažia sa v jej prospech ovplyvňovať verejnosť.

Komunistická strana Slovenska zároveň vyzýva slovenských občanov, aby sa od takýchto protispoločenských, destabilizačných, protiviládných aktivít organizovaných príslušníkmi slovenskej progresivistickej opozície dištancovali, poprípade aby aj zákonným spôsobom vyjadrili svoj nesúhlas.

KSS vyslovuje presvedčenie, že ministerstvo vnútra na základe takýchto skutočností riadne prešetrí, či občianske združenie Mier Ukrajine nevyvíja činnosť, ktorá je vyhradená politickým stranám a politickým hnutiam a ak áno, že v súlade so zákonom posúdi možnosť jeho priameho rozpustenia, ak by v tejto činnosti združenie pokračovalo aj po prípadnom upozornení.

Predsedníctvo Ústredného výboru KSS, 18. januára 2025

Militantní nejen anti-rusismus analytika Mikuleckého

(Několik poznámek)

Bezpečnostní analytik Milan Mikulecký (nevím jakého je vzdělání a specializace v oboru společenských věd) ve svém vystoupení např. v programu K VĚCI na TV PRIMA NEWS (listopad 2024), na téma *Boje na Blízkém východě; Izraelská odplata Iránu; Bezpečnostní situace ve světě atd.*, se vyjadřuje – v jistém smyslu i oprávněně – ostře kriticky na adresu Rady Bezpečnosti OSN. Avšak ve své zcela jednostranné, falešné, nejen antiruské rétorice.

Při srovnávání situace bojů na Blízkém východě, nejen v pásu Gazy atd. říká: „Možná tady navážu na to, co jste řikala Vy (moderátorka – ZK) v tom samém úvodu, jestli máme my, nějakou tu paralelu s tím, co se dělo před druhou světovou válkou. Tak jednoznačně máme v tom, že **mezinárodní instituce, které jsme si ustanovili, tak úplně stejně jak selhaly před druhou světovou válkou, Společenství národů, tak úplně selhává dnešní OSN.** (Moderátorka: Můžeš být konkrétní v tomto případě?) OSN není schopna žádným způsobem naplňovat, ať už svoji Chartu, **není schopna vůči agresivním státům, ať už to je to Rusko, ať už to je Irán, žádným způsobem reagovat. Tak, jako nebylo schopné Společenství národů reagovat proti agresivním krokům ať již fašistické Itálie, nebo socialistického Německa.**“ Socialistického pane analytika? Ne, nacistického, fašistického Německa! **OSN však především nebyla a není schopna blokovat agrese, nezákonné války USA a NATO!**

Pan Mikulecký je zde zřejmě cíleně, záměrně „mimo“ – **jsou to slova nejen antiruského, ale i antisocialistického propagandisty – provokatéra. Za agresivní státy považuje „zaslepeně“ jen Rusko a Irán!** A jestliže je skutečně bezpečnostním analytikem, měl by vědět, že **k nejagresivnějším státům od roku 1945, konce druhé světové války, patří právě Spojené státy americké, jejichž je bezmezným obdivovatelem a popularizátorem. Možná by měl jako analytik v oboru bezpečnosti vědět, že v důsledku agresivního působení kapitalismu, politiky kolonialismu a neokolonialismu po druhé světové válce zmizely ze světa desítky milionů lidí. Konkrétněji řečeno 50-55 milionů nevinných lidí.** Ten rozsah je obrovský, ale v západním údajně „civilizovaném“ a „svobodném“ světě, se o těchto zločinech mlčí, jsou zcela tolerovány. (Chomsky, Noam a Vltchek, Andre: Západní terorismus. Od Hirošimy k dronové válce, BROKEN BOOKS 2014, s. 39.)

Konkrétněji: **Americká (USA) armáda od roku 1798 (do roku 2018) podnikla 469 zahraničních intervencí** (některé studie uvádí, že došlo k více než 500 intervencím!). V letech 1798 až 1990 to bylo 218 intervencí. Ovšem jen v letech 1991 až 2022 to bylo už 251 intervencí. Již z tohoto textu o válkách USA a NATO, z údajů o obrovském množství jimi vedených vojenských operací a válek vyplývá, že **USA se skutečně staly pro svět a světový mír, největší hrozbou.** Svě úsilí o **pozici světovládné velmoci** mají podstatně zajištěnu i tím, že **nemusí** ve své, zejména zahraniční politice, důsledně respektovat mezinárodní právo.

A to právě v oblasti hodnocení vojenských zásahů jako agrese, **nezákonných válek a válečných zločinů.** Jde o to, že agrese **(nezákonné války!) Spojených států (proti Jugoslávii, Afghánistánu, Iráku, Libyi, Sýrii atd. atd.) nemohou** být potenciálně považovány – ve vztahu k USA – za zločinné. Díky machinacím této imperialistické supervelmoci, existuje pro to zákonný důvod, neboť se **obrnila proti jakýmkoli obžalobám.**

Jde o to, že poté, co se Spojené státy staly členem světového, Mezinárodního soudního dvora v roce 1946, **přišly s podmínkou, že samy nemohou, nesmí být obžalovány ve spojení s žádnou mezinárodní smlouvou – tedy s chartou Spojených národů, Organizací amerických států, Ženevskou konvencí. A soud to přijal!** Tak Spojené státy sami sebe, při souhlasu soudu, **vyloučily z možnosti trestního, soudního stíhání.** Nejen to. Kongres USA dokonce **schválil zákon, který Bushova administrativa s radostí podepsala – zákon, který dával Bílému domu právo podniknout silovou invazi i do Haagu, pokud by k soudu byl přiveden kterýkoli občan USA.** (Tamtéž s. 42.)

Vskutku bytostně „demokratický“ a „lidskoprávní“ přístup politické reprezentace USA, vůdčí síly údajně – mám-li použít oněch dnes již hodnotově vyčpělých pojmů, jež i sám autor (analytik) tak rád používá – „civilizovaného“ a „svobodného světa“.

Ale vraťme se k dalším formulacím v rozhovoru pana Mikuleckého. **Anti-rusismus, tak jako i anti-sovětlismus je pro tohoto pána, při jeho interpretaci údajných hrozeb, dominantní.** Zřejmě, jako „dítěti“ kontrarevolučního převratu z listopadu 1989, mu to „nedá spát“. Leží mu „hluboko v žaludku“, kdy proto není schopen objektivního nadhledu a zřejmě mu o to ani nejde. Bylo by to v rozporu s jeho „posláním“: za každou cenu **obhajovat dominantní postavení – nadvládu USA nad**

světem (od porážky, sebestrukce SSSR ve studené válce), **včetně jejich nespočetných agresí a válek.** Dělat tedy **vše** pro zachování dočasného světového řádu, **při totální nadvládě Spojených států.**

A destruktivní stránku jejich nadvlády dnes, chtěnechtě, naplno cítíme na svých bedrech zejména **v energetické oblasti** i my. Fakticky celá jejich partnerská Evropská unie, pevně zakotvená **v NATO**, jež mají Spojené státy pevně v rukách. **Energetickou krizi způsobila nejen zpackaná politika EU v Green Dealu, schválena v prosinci 2019** (například urychleným rušením uhelných elektráren nejen v Německu a Francii, zavíráním atomových elektráren atd.), ale i to, že **USA začaly drsně tlačit** zejména, a především **na Německo, aby nejen totálně omezilo, ale dokonce zastavilo**

odběr levného ruského plynu. Tedy zdroj čisté a levné energie pro dynamický růst německého průmyslu, jeho ekonomiky! **Nepřipustily proto kolaudaci dokončeného, rusko-německého plynovodu Nord Stream 2** (září 2021).

Zde se pane Mikulecký, nalézá i ona hlubinná, **skutečná příčina války** (vedle obklíčování Ruska základnami NATO!) **na Ukrajině.** Spojeným státům **nešlo a nejde jen o obchod, nahrazení ruského plynu, násobně dražším, americkým**

Tohle je jablko.
Experti a nezávislí fact-checkeři
potvrdili že je to jablko.
Každý kdo sleduje média
dobře ví, že je to jablko.
Pokud vidíte banán
je to proto, že jste
konspirační teoretik.

(„On už teď jak ho máme, je neskutečně drahý. To je prostě něco, opakují znova, co země Evropské unie nevydrží... Nemůžete mít proti Spojeným státům pětkrát dražší zemní plyn...“ Ilona Švihlíková, rozhovor s A. Mynářovou na XTV, leden 2025), ale především o strach ze sjednocení, ekonomického sblížení Ruska s Německem.

Slovy G. Friedmana, generálního ředitele STRATFOR v The Chicago Council on Foreign Affairs: „**Prvotním zájmem Spojených států, o které jsme po staletí vedli války – První, Druhou a Studenou – byl vztah mezi Německem a Ruskem. Protože pokud by byly sjednoceny, jsou jedinou silou, která nás může ohrožit. Naši hlavní povinností je zajistit, aby se to nestalo.**“ (Viz o tom mj. Michael Whitney – geopolitický a sociální analytik z Washingtonu, vědecký pracovník Centra pro výzkum globalizace (CRG): *Skutečná příčina války na Ukrajině: Nord Stream 2. Nesměl být spuštěn za žádných okolností. Nešlo jen o byznys. Hrůza z propojení Německa a Ruska je v USA přímo mystická. Rozděl a panuj – o to šlo. Protiproud, 16. 5. 2022.*)

Přiznání prezidenta Bidena v této věci šlo vidět i na videozáznamu, internetu, což analytikovi nemohlo uniknout.

„Lahůdkou“ Mikuleckého je i **trapná dezinterpretace dějin kolonialismu.** Podle něj je **prý Rusko „stále stejná koloniální velmoc.** Rusko je vlastně **jediná země světa, která neprošla procesem dekolonizace.** Tak jako všechny koloniální velmoci. Ať už to bylo Španělsko, Velká Británie, Francie. Nejpozději koncem šedesátých let v některých případech přišly o všechny své kolonie. Tak Rusko, které nikdy nebylo tou klasickou námořní velmocí, tak kolonizovalo národy tou suchou pozemní cestou. Tak všechny své **koloniální výboje, které Rusko uskutečnilo a ty plody dodnes zůstaly ve vlastnictví Ruska.** (?! – ZK.) A to znamená, že nic nedokázalo změnit tu ruskou mentalitu, že je impériem, které se musí stále rozšiřovat, jinak podle jejich názoru zanikne.“ //9:47 - 10:32// Kampak se rozšířilo?

To je úžasné, pane Mikulecký, co slovo „to perla“. **Vaše zcela povrchní, neznalostní či spíše anti-rusismem zdeformované myšlení, ignoruje skutečné novodobé dějiny Ruska. Přesněji, jeho kvalitativní přeměny po pádu, porážce carského režimu v procesu zrodu a vývoje Svazu sovětských socialistických republik i k jeho současnému vývoji. Kdybyste alespoň trochu něco znal, nejen z dějin Ruska, a zvláště pak SSSR, nemohl byste ze svých úst vypouštět taková „moudra“.**

Po porážce carského režimu v únorové buržoazní a říjnové socialistické revoluci (1917) a následně občanské válce, došlo v roce 1918 i k agresí imperialistických mocností, skutečných kolonizátorů – USA, Anglie, Francie, Japonska ad., proti Sovětskému Rusku. Jejich cílem bylo jej uchvátit a ovládnout. V prosinci 1917 podepsala Anglie a Francie tajnou smlouvu o realizaci této protisovětské intervence, podporované USA, kdy mělo být od Ruska odtrženo Pobaltí, Ukrajina, Kavkaz, Don, Krym, Střední Asie, Besarábie a jiná území, jež se měla stát jejich koloniemi. Tito skuteční imperialisté se též dohodli na rozdělení Ruska na sféry jejich vlivu: Šlo o geografickou mapu „rozporcování Ruska“ mezi velmoci Dohody, kterou připravilo pro americkou delegaci na jednání ministerstvo zahraničí USA. Taková už byla a je, ona „civilizovaná“, západní, „anglosaská demokracie“.

Tyto snahy o rozvrácení, zničení Sovětského Ruska byly odrazeny a došlo k vytvoření nového společenství lidí, občanů SSSR. K setkání zplnomocněných delegátů čtyř nezávislých sovětských socialistických republik (ukrajinské, běloruské, ruské federace a zakavkazské – Ázerbájdžán, Arménie, Gruzie), kteří podepsali (30. prosince 1922) **smlouvu o vytvoření Svazu sovětských socialistických republik.** Téhož dne byl proto zahájen I. všesvazový sjezd sovětů SSSR, jehož se zúčastnili **zástupci (2 215 delegátů) všech národů a národností spojujících se socialistických republik.** A z jejich vůle byl ustaven nový, mnohonárodnostní stát. **Následně se součástí svazu stala i řada dalších republik, nakonec jich bylo patnáct.**

* * *

Ještě pár slov alespoň k rozhovoru **M. Mikuleckého, pro Echo24, 8. 1. 2025:**

Rusové nejsou jako my. Nemají evropskou mentalitu. Nikdy nezaplatili za druhou světovou válku – říká Mikulecký:

„Naše chyba je v tom, že se **díváme na Rusy, že jsou jako my. Nejsou. Rusové nemají evropskou mentalitu.** A to, že tam prostě ta **německá šlechta přinesla nějakou genofond,** ve formě zapojení pruských nemajetných šlechticů do sexuálního života v Petrohradě, takže dneska tam narazíte, na spoustu modrookých blondáků, **skutečně z Rusů neudělala Evropany.**“

Evropany jsou podle slov pana Mikuleckého především potomci Prusů, pobaltských kmenů (příbuzných Litevcům, Lotyšům ad.), žijících okolo Gdaňského zálivu a následně vlastně (Braniborů) Němců atd. Samozřejmě, když mluvíme o Němcích, jde vlastně nejen o střední (kam patříme i my, Češi) a severní, ale nakonec i o západní Evropu. Evropany tedy mohou být jen Západoevropané a Středoevropané? Národy žijící směrem na východ v rámci Evropského kontinentu, především Rusové, nejsou Evropané?

To jsou slova analytika, jenž by si měl vážit faktů a chápat je v historických i proměnlivých souvislostech? Jeho slova nelze brát vážně. Jsou nasáklá rasismem, arogancí a nenávisť k velkému Evropskému, slovanskému národu, který je prezentován jako „neevropský“. Rusové tedy nejsou Evropany? Tedy kým, čím jsou dle pana antirusistického analytika? Barbary, Asiaty? Nebo podle Hitlerovy Třetí říše, slovanskými podlidmi, vhodnými jen k zotročení?! On není Čech – Slovan?

Nic tomuto povrchnímu a **manipulativnímu analytikovi zřejmě neříkají velké postavy Ruského, zároveň Evropského a světového umění a kultury.** V literatuře (Čechov, Gogol, Puškin, Lermontov, Tolstoj, Dostojevský, Erenburg atd. atd.) Ve

vážné hudbě (Čajkovský, Glinka, Šostakovič ad.)?

Na závěr ještě jednu poznámku. Nehorázně je i tvrzení Mikuleckého, že **„Rusko spolu s nacistickým Německem rozpoutalo druhou světovou válku.** A zatímco na konci války bylo nacistické Německo poražené, okupované, tak Rusko, které spolu s nacisty zaútočilo na Polsko a tu válku fakticky rozjelo...“ Opět, jak jinak, jde o falešné, pomlouvačné výroky. Bylo to fašistické („evropské“) Německo, komu byla při podpoře imperialistických velmocí, včetně USA, otevřena cesta k totální, vyhlazovací válce proti „židobolševismu“ SSSR.

Zdeněk Košťál

Opět přišel ten čas, čas dívat se dopředu, ale také, pro starého dědka, jako jsem já, dívat se zpátky. Je mi ještě nějakou dobu (do března) 96, a tak si mohu dovolit jistou retrospektivu, přičemž poznamenávám, že ty dvě číslice, jen kdyby byly obrácené a ztělesněné, mohly by být docela dobře mnohem lepší.

A sakra, i když si ještě můžu užít každé nové jaro a podzim, a dokonce i zasněženou zimu (pokud ještě někdy nějakou uvidím), proč bych si nemohl projít ty mnohé události, které

jsem pozoroval nebo jichž jsem byl součástí – tu nejhorší z nich, našťastí, z dálky. (Ale pokud jste četli mé „Crossing the River“ Překročení řeky nebo „A Socialist Defector“ *Socialistický přeběhlík*, můžete přeskočit vše, co následuje.)

Jsem dost starý na to, abych si jen tak tak pamatoval Velkou hospodářskou krizi - fronty ošuntělých mužů čekajících na polévku zdarma, lépe oblečení muži prodávající jablka na rozích ulic, kilometry dábelsky páchoucích, vlastnoručně vyrobených chatrčí v Hoovervillu poblíž Newarku.

O pár let později, se svým bratranem na Times Square, vzpomínám, jak jsem vybíral peníze na „Zachraňte Madrid!“ – a obdivoval Sověty za snahu pomoci právě tam, sami (s Mexikem) po dva roky proti všem ostatním zemím. A také převážně sami, díky tomu, že obešli hospodářskou krizi, postavili obří Dněpropetrovskou přehradu a na newyorském světovém veletrhu model moskevských mramorových stanic metra.

Vzpomínám na filmový týdeník z února 1937 se šťastnými, neoholenými stávkujícími v GM ve Flintu, mávajícími z oken továrny v dramatickém (komunisty vedeném) vítězství, které změnilo USA. A vzpomínám si, jak jsem v pokoji přítele učitele v září 1938 slyšel Hitlera, jak se chlubil obsazením velké části Československa, s britskou a francouzskou poslušností – a na slzy mé české spolužačky Natálie.

O rok později jsem jako jediný levičák ve třídě na nóbl Daltonově škole dělal, co bylo v mých jedenácti letech v mých silách, abych přesvědčil spolužáky, že Stalin musel podepsat pakt s Hitlerem, aby se vyhnul úderu ze všech stran. Japonsko na východě, Německo na západě, se souhlasem Chamberlaina a Daladiera jako ve Španělsku a Mnichově, doufajíc, že se navzájem zničí.

Sovětský svaz potřeboval čas na posílení své obrany.

Později jsem triumfoval, když Pete Seeger na jednom ze svých prvních koncertů nechal všechny děti zpívat levičácké písničky.

Červen 1941 - když Wehrmacht vtrhl do Sovětského svazu, jsem si byl jistý, že je velký Sovětský svaz rozdrtí. To se stalo, ale až po letech obětování a vraždění,

na Harvardu, skrytý jménem, ale aktivní proti Jimu Crowovi a v akcích „Získej mír“, jako byl náš pochod proti atomovému zbraním přes škrobený areál Harvard Yard.

V létě 1946 jsem samotářským stopem do Kalifornie a zpět poznal více z mnoha krás své země – a mnoho problémů.

V roce 1947 jsem absolvoval cestu Francií a rozvráceným Německem – a šest nádherných týdnů na prvním Světovém festivalu mládeže v Praze, s antifašistickými partyzánskými veterány

z Evropy, bojovníky za svobodu z Řecka, Vietnamu, Barmy, Afriky a novými přáteli z Tirany, Bukurešti, Moskvy, Kapského města, Prahy – a s tisíci jsem se podělil o své naděje na nově zrozený svět.

Rok 1948 přinesl slavnou kampaň Henryho Wallaceho a Progressive Party (Pokrokové strany), sbírání volebních podpisů a poznávání levicových italských, arménských a řeckých komunit plus, po našem kongresu ve Filadelfii, hořce zneklidňující výlet do Severní Karolíny, setkání s lidmi v sousední – ale rozdělené – chudobě a bídě černých a bílých.

Pak jsem se na posledním Wallaceově shromáždění v Bostonu připojil k povzbuzení dojemného volání Paula Robesona (*slavný herec, a především zpěvák poválečných let – pozn. redakce*), vyjadřujícího naše naděje, že jednou v Americe zavládne socialismus. A pak přišla katastrofální volební porážka, která nám všem zlomila srdce.

Během kampaně jsem pochodoval proti odvodu navzdory mediální palbě vajec a rajčat, našťastí nutému zubu (s policejním souhlasem) a několika hodinám ve vězení a u soudu.

Navzdory diplomu (a matce), rozhodnutí připojit se k dělnickému hnutí – jako dělník, v Buffalu. Dosáhl jsem mála, ale hodně jsem se naučil – o spoluobčanech a každodenním třídním konfliktu na každé pracovní lavičce, s nárůstem bojovnosti za lepší smlouvu porušenou zkorumpovaným odborovým vedením.

Našel jsem „domov daleko od domova“ u Lumpkinovy rodiny v černošském ghettu a dozvěděl se o strádání, nezaměstnanosti, potížích s drogami a policejním násilím – jako svědek, když byl jeden z rodiny zbit a téměř zastřelen, když protestoval proti diskriminaci Jima Crowa na molu pro výlety na Kanadské pláži.

Byl jsem na velkém venkovním koncertě Paula Robesona v Peekskillu v roce 1949, byl jsem součástí dvacetitisícového davu, který státní policie donutila ode-

Životní ohlédnutí Victora Grossmana

možná 27 milionů mrtvých, nevýslovné zkázy – zatímco my v bezpečném, ale zatemněném, přidělovém New Yorku jsme cítili hluboký strach – a pak nadšení, jak se karta obracela.

Smutný a ustaraný smrtí jediného prezidenta, kterého jsem kdy poznal (*autor myslí Theodora Roosevelta – pozn. redakce*), jsem se radoval z fotografie potřesení rukou americké a sovětské armády na rozbitém mostě u Labe, a ani ve snu by mě nenapadlo, že o 25 let později si budu tuto událost na mostě v Torgau připomínat.

Vděčný za to, že Den vítězství v Evropě nad Německem a Den vítězství nad Japonskem mě v 17 letech zachránily před odvodem a válkou – a před osudem, který potkal mého bratrance Jerryho, zajatého v bitvě v Ardenách a coby Žida zotročeného až k smrti v odlehlém táboře Buchenwald v Durynsku.

Podpořený Hirošimou a Nagasaki, poválečným rasistickým lynčováním a velkou stávkovou ofenzívou odborové federace CIO (*Výbor pro organizaci průmyslu – pozn. redakce*), jsem pomáhal budovat pobočku komunistické strany

jít lesnatou cestičkou, stezkou lemovanou fašistickými gangy s hromadami kamení, rozbíjejícími všechna okna mého autobusu – a všech autobusů – a pak z toho obvinili Robesona. Byl to vlastně poslední pokus o záchranu dělnické levicové síly, pozůstatku z třicátých let, ale nyní byl rozbit McCarthyovými doma a Dullesovými monopolními silami v zahraniční politice – a deset tvrdých let strachu, věznění a agrese.

Když v roce 1950 začala korejská válka, byl znovu zahájen odvod, proti kterému jsem demonstroval, a tentokrát jsem nebyl příliš mladý. Po příjezdu na armádní základnu v lednu 1951 jsme museli podepsat slib našeho politického panenství. Nový McCarranův zákon však vyžadoval, aby se každý člen levicové „fronty“ zaregistroval jako „zahraniční agent“, jinak mu hrozí pět let za každý den (!) nepodepsání. Nikdo tento nesmysl neuposlechl, ale bál jsem se jeho hrozby, protože jsem byl v desítkách takových organizací, jako Mladí pokrokaři, Americká strana práce, Španělská pomoc, Konference jižní černošské mládeže a Komunistická strana!!! Tak jsem lhal a podepisoval a doufal, že když budu mít čistý nos a budu mlčet, tak ty dva roky přežiju bez kontroly. Zpočátku jsem měl obrovské štěstí, že mě poslali do Bavorska, ne do Koreje.

Snažil jsem se přizpůsobit. Jen několikrát jsem se na víkendové propustky připojil k levicové mládeži ve Stuttgartu na setkání u příležitosti Dne žen, strávil krátký víkend se starým soudruhem z Harvardu, který se oženil a přestěhoval do Vídně, a dlouze jsem si popovídal v levicovém knihkupectví v Kodani s ženou, která se odvážila přinést protinacistické letáky do vojenských barů v okupované Kodani (a v parku Tivoli jsem potkal a zamíloval se do energické, hezké mladé Dánky).

Ale dohnali mě, možná kvůli udání, které na FBI podala kolegyně z Harvardu, a nařídili mi, abych následující pondělí stanul před vojenským soudcem. Věděl jsem, že taková křivá přísaha, jako je ta moje, mi může vynést až deset tisíc dolarů a pět let v Leavenworthu. Ale zbývalo mi pět dní!

Po zničení veškeré pošty a dvou levičáckých knížek, které jsem si koupil v Kodani, jsem snědl oběd, sbalil pár kartenů cigaret na výměnu, nasedl na

vlak z Norimberku do Salcburku, přešel do Rakouska (s padělanou třídení propustkou) a dojel do Lince, kde jsem po zoufalém hledání a vyčerpaném zdímnutí v lese přeplaval řeku Dunaj z americké (okupační) zóny a bez bot a neupravený se snažil najít velitelství sovětské

la i mou vlastní. (Všichni praví antinacisté!)

V roce 1954 jsem byl přijat na školu žurnalistiky nově přejmenované Univerzity Karla Marxe v Lipsku (založena 1409) a čtyři roky jsem se učil o německých dějinách a literatuře, také něco o ruštině, něco těsnopisu, něco o žurnalistice, ale hlavně o NDR – a *co a jak*. Cenné postřehy: studentské týdny pomáhání novým družstevním farmám při sklizni brambor a pletí cukrové řepy nebo opravování kolejí v ohromném povrchovém hnědouhelném dole.

Náhly šok v roce 1956.

Chruščovův projev o zločinech za Stalina, který vyvolal hodiny, týdny a roky lítosti a nového myšlení, ale zachoval si vděčnost za úsilí a oběti milionů v SSSR, především v letech 1917 až 1921 a 1941

až 1945 – s obnovenými nadějemi na svět bez miliardářů, výdělečně činných nebo s výslednou chudobou a válkou.

Mé hlavní události - manželství, líbáňky, první syn Tomáš a stěhování do Berlína – v tomto pořadí.

Čtyři zaměstnání ve východním Berlíně. U nakladatelky Seven Seas, anglicky psaných knih Gertrude Heymové (manželka spisovatele Stefana Heyma), tehdejší asistentky Johna Peeta, někdejšího esá Reuters (a veterána španělské občanské války), jejíž čtrnáctideník Democratic German Report (Demokratické německé zprávy) nabízel pozitivní reportáže o NDR a zároveň odhaloval bývalé nacisty na všech úrovních západoněmecké společnosti a vlády, a mé studium žurnalistiky u odborníka. Utekla mi reportáž o nové Berlínské zdi, protože jsem byl na nedělní návštěvě Zoo – a naštěstí se mě osobně nedotkly roky jejích vážných problémů. Po třech letech u severoamerické krátkovlnné sekce Radio Berlin International jsem strávil 1965-1968 budováním archivu Paula a Eslandy Robesonových na Akademii umění NDR.

Vždycky jsem vycházel s kolegy, ale nikdy se šéfy, takže to byla život prodlužující událost, když jsem se ve 40 letech stal novinářem na volné noze, příležitostným učitelem angličtiny pro vědce, filmovým titulářem, ale především mluvčím o vývoji v USA. Díky tomu, že jsem používal humor a vyhýbal se černobílému politickému žargonu, a kritice velkého mediálního pokrytí NDR jsem některé lidi naštal,

armády na druhé straně. Nedokázal jsem to, ale rakouský policista, který mě vyzvedl, ano. Tamní důstojník, přátelský, ale rezervovaný, mě druhý den poslal do sovětského velitelství v Rakousku u Vídně, kde jsem strávil pod dozorem dva týdny ve sklepě cele a dvakrát přečetl knihy, které měli jedině v angličtině, „Dějiny Skotska“ a „Sestra Carrie“.

Po neobvyklé jízdě se strážemi Rudé armády, s piknikovou snídaní, když jsme dorazili na české území, jsem byl na dva měsíce odvezen do luxusních, ale izolovaných čtvrtí ve značně zničené Postupimi, kde jsem dostal nové jméno, o které jsem žádal, ale pak jsem jej nevymyslel. Pak jsem přistál ve středně velkém městě Bautzen, mezi 30-40 dalšími dezertéry ze šesti západních zemí. Bojoval jsem,

abych si zlepšil němčinu (remíza), naučil jsem se pracovat na soustruhu a měl jsem to největší štěstí, že jsem potkal svou celoživotní ženu a lásku Renatu a její vesnickou rodinu, která se nyní sta-

ale nějak jsem měl „šaškovskou licenci“ a více než hojná představení po celé NDR ve všech možných prostředích.

Ale po vzkvétajících šedesátých a sedmdesátých letech jsem sledoval, jak NDR sklouzává, chromá letitými, odtazitými vůdci a tlaky ze SSSR, ale především bez ustání zasažená dvěma nejbohatšími ekonomikami světa a každý večer jejich mistrovskými manipulátory v televizích jako Fox.

Byl jsem rád, že se otevřela zeď oddělující rodiny a přátele, ale velmi zahořklý z rychlé, totální kolonizace toho, co stále vnímám jako vznešený experiment, který jako snad žádná jiná země - téměř úplně zrušil chudobu, vystěhovávání a bezdomovectví, platby za léky, zdravotní péči, péči o děti, potraty, všechny úrovně vzdělání. A ceny nájmu, jízdného, potravin základních a nezbytných věcí držel na naprostém minimu.

Také jsem viděl ty špatné stránky a zoufal nad nimi, ale kde nejsou?

V roce 1994 jsem konečně mohl po krátké bezbolestné poradě ve Fort Dix navštívit svou vlast. Zjistil jsem, že se od té před 43 lety příliš neliší. Tolik toho bylo krásného, potkal jsem tolik dobrých lidí (zejména těch statečných na „mé straně“ dosud existujících barikád), miloval jsem Central Park s jeho lesoparkem plným starých ptačích přátel a zelenou visutou stezkou (High Line) na rozebraném vyvýšeném vlakovém úseku.

Divil jsem se nekonečným regálům se značkami zubní pasty, cereáliemi, sýry, zeleninou, ovocem a tolika dobrotami. Ale pak ty šoky - spáči bez domova na lavičkách po Central Parku, muž spící v lepenkové krabici blok od ústředí OSN, smutné stařenky se všemi svými pozemskými věcmi v nákupním vozíku. A náklady na zubní ošetření nebo jednu noční prohlídku v nemocnici – cena pět tisíc dolarů.

Na pozdějších cestách jsem měl vždycky problémy s turnikety a ohyzdnými stanicemi metra a byl jsem nešťastný ze super komercializace Times Square a jeho pomalovaných, živých soch a hloupě kostýmovaných fotožebráků. Přesto mé srdce dojalo to, co bylo stále mým starým domovským městem – i když ne dost na to, aby to vyvážilo pocit úlevy po mém návratu na můj pomalejší, tišší, ještě ospalejší bulvár Karl-Marx-Allee v Berlíně. Ale mám tak dvě kon-

trastní domovská města.

Naneštěstí vidím velké problémy jak pro ně, tak pro země a kontinenty kolem nich. Vidím rostoucí propast mezi bohatými a chudými, a pokud se teorie o cyklických krizích opět ukáží jako správné, před námi je možná ekonomická deprese, možná horší než kdy předtím.

S větší jistotou všichni čelí zdánlivě nevyhnutelné ekologické katastrofě. A co je horší, mnohem horší a bližší, i když některými neuvěřitelně ignorované, bagatelizované nebo urychlované, vidím hrozbu vyhlazovací války, dokonce atomové války. A těsně spat se všemi třemi hrozbami vidím rychlý růst nejkrvavějších prvků represe – moderních forem fašismu – a již v mnoha zemích nabývají na síle.

Za každou z těchto hrozeb vidím omezenou kliku, kdysi milionářů, nyní miliardářů, někdy rivalů, ale sjednocených ve svých nadějích na ovládnutí ne poloviny světového bohatství, ale celého, ur-

čujících směr každé vlády bez ohledu na její změny a převrácení. Shluky tří, šesti, osmi konglomerátů dnes ovládajících téměř každou oblast lidského snažení ve velké části tohoto světa.

A chtějí jej celý! Některá jména se stala symboly: Musk, Bezos, Gates, Soros, Murdoch, Springer, Zuckerberg, Disney. Ale impéria se také rozšiřují s měnícím se personálem: Merck, Pfizer, Purdue, Coca Cola, McDonalds, Mobil, BP, Daimler, Toyota, VW, Cargill, Unilever, Amazon, Meta, Vanguard, Blackstone... Nejnebezpečnější jsou takové jako Lockheed Martin, Northrup Grumman, Rheinmetall, Krupp-Thyssen... Objevují se nová jména, také na severu, jihu, východě a západě, ale každé pole ovládá hrstka – a usiluje o dobytí a expanzi. A všichni jsou absolutně nemilosrdní ve své chamtivosti, nelidskosti a neúctě k lidskému zdraví a životu!

Svět se musí těchto infekcí zbavit! To je jeho šance! Proto se raduji z každé známky vzpoury pracujících lidí – proti Amazonu, Starbucks, VW, mimo jihokorejský a pařížský parlament, obklopující Trafalgarské náměstí, proti francouzským kasárnám v Nigeru a Mali... Jsem povzbuzen, když vidím odvážné studenty Harvardu, UCLA, na Humboldtově univerzitě a *Freie Universität* tady v Berlíně, jak si troufají protestovat proti genocidě a jejím dodavatelům. Dokáže většina odolat útlaku? Dokážou se spojit rukama, znovu získat mír, vzdorovat mediálním demagogům, slznému plynu, vodnímu dělu, a věcem ještě mnohem horším?

Co přinese budoucnost? Moc z ní neuvídím. Ale mohu být vděčný, že kromě toho, že jsem ztratil svou Renatu příliš brzy, jsem měl štěstí, že jsem měl dobrý, vždy zajímavý život, ušetřen nouze a pohromy, ale byl jsem svědek úžasných kousků světa a jeho dějin.

A stále si uchovávám jiskry naděje, že rok 2025 nepřinese další zisky biblickým čtyřem jezdcům – válce, moru, hladomoru a zkáze – ale spíše více boje, alespoň nějaký pohyb vpřed a vzhůru. Udělám v tomto směru to málo, co budu moci, dokud budu moci. *Inšalláh!*

Všechno nejlepší vám všem – dobré jídlo, dobré pití, dobré knihy, dobré časy a dobré zdraví – a mír vám všem v roce 2025. Kopejte dál!

„Shalom! As-salaam alaikum!“

No pasarán! Pasaremos!

Victor – or Steve victorgrossmansberlinbulletin.wordpress.com

Překlad (tentokrát s ještě větší úctou než obvykle) **Vladimír Sedláček**

Vážení čtenáři Dialogu, s velkým zpožděním jsme se dozvěděli, že v září loňského roku (11. 9. 2024) navždy odešel do Marxova nebe ve věku nedožitých 98 let čestný člověk, komunista a spoluzakladatel Dialogu

Ing. Miroslav Bělohlávek

Od listopadového převratu nastoupil do první linie za zachování komunistického charakteru naší strany. Byl přísným kritikem všech revizionistických a oportunistických tendencí ve vedení strany a po celou dobu vycházení Dialogu dbal na jeho třídní čistotu, srozumitelnost a pravdivost.

Čest jeho památce!

Pan prezident ve svém projevu uvedl: „Při pohledu na dny a události, které nás čekají, totiž mnozí z nás cítí obavy. A já tomu rozumím. Jsme vyčerpaní ze strachu, který šíří probíhající války. Jsme unavení z krizí. Zklamání z nenaplněných očekávání. Plní starostí ze životních nákladů, které v předcházejících letech prudce rostly. Jsou zpochybňovány hodnoty, které jsme považovali za neměnné. Jsme pod tlakem, abychom si vytvářeli vyhraněné názory k celé řadě společenských otázek, podstatných i nepodstatných. Jsme pod tlakem velkých emocí.“

Pan prezident kouzlí! Sice naznačil, co nás v roce 2024 trápilo, ale zároveň zdůraznil, že jsou zpochybňovány hodnoty, které jsme považovali za neměnné, a jsme pod tlakem velkých emocí. Škoda, že neuvedl konkrétní hodnoty, které měl na mysli. K tomu lze konstatovat, že veřejnost zpochybňuje, na základě konkrétních rozhodnutí a činnosti vlády a provládních politických stran, jak jsou naplňovány proklamované hodnoty.

Zároveň je zřejmé, že ony vybrané hodnoty jsou v rozporu se zájmy většiny našich občanů.

Dále uvedl: „...že skutečný stav naší země není ani zdaleka tak špatný, jak si někdy myslíme na základě záměrně šířených negativních nálad. Česká republika má na rozdíl od mnoha míst tohoto světa štěstí, že není přímým dějištěm války ani rozsáhlého lidského utrpení. Naopak je zajištěna silnou bezpečnostní sítí Severoatlantické aliance a řadou dalších mezinárodních záruk. Mnoho lidí je spokojeno se životy, které žijí.“

„Mnoho lidí“ znamená neurčité množství, tudíž pro stoupence vlády množství přijatelné. Sociologické průzkumy však vyjevují jinou tendenci. Kupříkladu v testu důvěry k ústavním institucím, provedeném Centrem pro výzkum veřejného mínění, jehož výsledky zveřejnila televize NOVA dne 19. 6. 2024, vláda Petra Fialy (ODS) opět pohořela. Zcela jí v průzkumu důvěřují pouze 2 (slovy dvě!) procenta obyvatel.

S politickou situací v Česku je spokojeno jen 13 procent lidí! Naopak nejvíce lidé důvěřují svým starostům. Dne 16. prosince 2024 uvedl iRozhlas tyto výsledky z průzkumů Centra pro výzkum veřejného mínění:

Pane prezidente, tak jak to vlastně je?

(K novoročnímu projevu prezidenta Pavla)

- Hlavě státu podle průzkum rozhodně či spíše důvěřuje 51 procent obyvatel, o dva procentní body méně než téhož roku v létě. Naopak 46 procent oslovených prezidentovi vyjádřilo různou míru nedůvěry.

- Vládě důvěřuje 23 procent lidí, opačný postoj ke kabinetu Petra Fialy (ODS) zaujímají tři čtvrtiny Čechů.

Z uvedeného je zřejmé, že přes řadu závažných obtížně řešitelných problémů nejen v ekonomice České republiky volil prezident optimistické formulace. Patrně za účelem vytváření pozitivní atmosféry,

kteřá má lícoměrně vytvářet dojem, že vývoj je u nás v souladu s programem a opatřeními Fialovy vlády. Tato lícoměrnost však ve svém důsledku vede k prohloubení krizové situace v zemi.

V závěru citované části projevu je konstatováno „...že máme štěstí, že nejsme přímým dějištěm války a rozsáhlého lidského utrpení jako jiné země“. Zároveň, že „jsme zajištěni silnou bezpečnostní sítí Severoatlantické aliance a řadou dalších mezinárodních záruk“.

Už se neuvádí, že ona „zajištění“ se mohou zvrtnout v ohrožení republiky v zájmu dnešních horlivých bojových „elit“ pod přímým vlivem euroatlantických imperiálních zájmů.

Rudolf Košťál, 10. 1. 2025

* * *

(Malá poznámka metéra: Naši předci, aniž by měli přehnaného vzdělání, sypali moudra z rukávu, například, že „Lhát se nemá!“ Babička mi říkala „Lež má krátké nohy!“ a já dlouho nevěděl, co to vlastně znamená. Děda dodával „Kdo lže, ten i krade!“ Tak tomu jsem rozuměl více. Táta mi zas říkal: „Synku mluv vždy pravdu! Nebudeš si aspoň muset pamatovat co sis kdy vymyslel.“ Bohužel dnešní naši mocní predátoři, asi žádné moudré předky neměli!

No, ale pozor, později, mistr Sovák vtipně prohlásil: „Můžeš lhát, ale musíš za tím stát!“ A tam už naší honoraci vidím docela zřetelně.

Nedávno na stránkách Seznamu.cz se jeden z tamních filozofů amatérů zamýšlel nad zhoubností socialistických(!) pohádek, že tam vždy zvítězilo dobro nad zlem a že tam byli princové nositeli míru, klidu a pravdy... a že tak to není správné, a proto ty nové zvrhlé pohádky jsou mladým lidem, a především dětem dobrým příkladem. Nesouhlasím s tím, ale to je tak akorát všechno, co s tím můžu v prolhané společnosti, udělat.

Já mám rád takové ty pohádky, kde, když začne někdo lhát, tak se mu prodlouží uši nebo třeba nos. Vzpomeňte na maminiky, jak nám sahali na nos, když jsme se vzdálili od pravdy.

Nejen láska, ale i věda je mocná čarodějka. A tak když farmacie například dokáže pomoci tabletkami prodlužovat různé oudy,

tak snad vymyslí /když neprošel můj návrh na psychotesty a IQ testy před nástupem do funkce/, i nějakou tu tabletu na identifikaci lhářů. Třeba prodloužením nosu jako mněl Pinocchio!

Tak u pana prezidenta by to nevadilo, ten stál na nádvoří a kolem široko daleko nikdo... vždyť nakonec mluvil jen k svým národům, ale představte si třeba v poslanecké sněmovně nebo v České televizi... ještě že máme doma ty velké obrazovky.

Myslím, že je na čase, aby se vědomé lhaní ve veřejném prostoru našimi mocnáři za peníze daňových poplatníků, stalo trestným činem.)

Cesta Roberta Fica do Moskvy bola jedinou logickou a odvážnou odpoveďou na nepriateľský krok Zelenského režimu, ktorý sa rozhodol ukončiť tranzit plynu přes území Ukrajiny.

Hysterická až nepričetná reakcia opozície nás okrem iného upozorňuje, ako by vyzeralo Slovensko pod vládou tých, ktorí si mylia európske hodnoty s americkými záujmami a ktorí by neváhali obetovať životné potreby občanov

Slovenskej republiky za poslušnosť voči nezmyselným nariadeniam Bruselu.

Nezmyselným a hlúpym, pretože každý veľmi dobre vie, že protiruské sankcie nefungujú, že ničia našu ekonomiku a že v konečnom dôsledku aj tak kupujeme ruský plyn, len sprostredkovaný a niekoľkonásobne drahší.

Nazdávať sa, že tento najabsurdnejší krok v dejinách energetiky pomôže Ukrajine a ešte si na tom postaviť plán na ekonomický rast je niečo tak nekonečne hlúpe, že to iba trikrát podčiarkuje, akí šialenci dnes vedú Európu.

V tejto súvislosti si treba pozorne všimnúť stanoviska opozície.

Europoslankyňa za Progresívne Slovensko Ľubica Karvašová sa rozohnila, že kým ostatní hľadali spôsoby, ako podporiť Ukrajinu, Fico vraj riešil pravý opak, ako pomôcť Putinovi financovať vojnu. Na námietku, že ide predsa o dodávky energií do slovenských domácností a podnikov, progresívna europoslankyňa odpovedala, že „Fico falošne označuje dodávky plynu za slovenský záujem“ (sic!).

Preboha, a koho záujem to je?! To si naozaj táto jednoduchá deva myslí, že Putin je závislý od tranzitu plynu na Slovensko? Podobnými nezmyslami sa blysla aj dvojica Ivan Korčok a Michal Šimečka. Tí si zamudrovali, že premiér mal riešiť tranzit plynu v Kyjeve. A čo by tam asi tak robil? Všimli si títo mudrlanti, že Robert Fico rokoval s Volodymyrom Zelenským v Bruseli a dostal od neho jednoznačnú, definitívnu a tvrdú odpoveď, že plyn cez Ukrajinu nepotečie a nie je ochotný sa o tejto téme ďalej baviť?

Práve na to zareagoval slovenský premiér a demonštratívne zamieril do Moskvy. Nemohol síce vybaviť dodávky plynu vzhľadom na postoj Kyjeva, ale vyslal tým jasný politický signál, že sa nedáme vydierať. Napokon, Zelenského vyjadrenie, že kým my strácame peniaze, oni strácajú životy, považujem za cynické a pokrytecké citové vydieranie. Zelenskyj už totiž presvedčivo dokázal, že mu na ľudských životoch nezáleží. Oháňa sa

nimi, hoci naháňa brancov ako zajace, lebo drvivá väčšina z nich už nechce bojovať. Keby chcel naozaj chrániť ľudské životy, už dávno by súhlasil s mierovými rokovаниami, ale on odmietol ešte aj to vianočné prímerie, nad ktorým (pri spomienke na Vianoce 1914) donedávna tak slzili naši slniečkári. Tak prečo je zrazu úsilie o prímerie „zradou“?

Jediná logická a odvážna odpoveď

Na reakcii opozičných predstaviteľov je najodpornejšie to vedomie, že oni sa vždy postavili radšej proti záujmom Slovenskej republiky, ako za svojho premiéra. Keby Slovensko zastupoval na Európskej rade Michal Šimečka, tak by sa Zelenskému ešte poďakoval a von der Leyenovej zadok pobozkal. Kto je tu teda zradca? Už viackrát som kládol túto

rovnako, že sa úplne odtrhneme od ruskej ropy. Po prvé, ako to už u týchto demagogov býva, zabudli dodať, že to bol iba politický záväzok Matoviča, ktorým premiér Fico nie je nijako viazaný. Oproti tomu Ukrajina porušuje právne záväznú asociačnú dohodu s EÚ, ktorá jej ukladá povinnosť zabezpečiť tranzit plynu členským štátom Európskej únie. V takom

prípade má Slovenská republika plné právo pristúpiť k recipročnému kroku a zablokovat' vstup Ukrajiny do EÚ. Zvlášť, ak Brusel nechráni svojich členov, ale už dnes má za okrúhlym stolom Európskej rady väčšie slovo ukrajinský prezident ako premiér členského štátu.

Ako sa budú Ukrajinci správať, keď ich pustíme dnu, ak už dnes majú spôsoby gangstrov, ktorí páchajú atentáty na svojich protivníkov a nedodržiavajú civilizované pravidlá? Napokon, pre týchto ľudí je príznačné, že nariekajú nad 12 000 civilnými obeťami na Ukrajine a mlčia ako partizáni o tom, že v Gaze ich zavraždili štyrikrát toľko.

Vydavateľ Euractivu Radovan Geist (ktorý sa v poslednom čase už podpíše pod hocičo) píše v konšpiračnom Denníku N, že súčasťou Putinovho plánu je „kultúrna a fyzická genocída“ Ukrajincov. Ale to je sprostá lož, ktorú vyvrátil Medzinárodný trestný súd v Haagu. Naopak, znaky genocídy a etnických čistiek nesie vyvážanie Izraela v Pásme Gazy, a tvrdí to nielen

Haag, ale aj Amnesty International, Human Rights Watch, Lekári bez hraníc a dokonca aj Medzinárodný červený kríž.

Kedy sa títo moralisti čo i len slovom zmienajú o týchto zločinoch?

Ale je dojemné, že o ukrajinskú suverenitu má obavy práve človek, ktorý sa pred niekoľkými rokmi o Slovákoch pohrdavo vyjadril, že „národná hrdosť je blbosť“. (<https://domov.sme.sk/.../rado-geist-narodna-hrdost-je-...>)

Čo ma však rozhorčilo najviac, bolo Šimečkovo prirovnanie cesty Roberta Fica do Moskvy k stretnutiu Tisa s Hitlerom v roku 1939. Tento nedoštudovaný a komplexovaný tlčhuba už neraz dokázal, že je historický analfabet, ale tentoraz si myslím, že v prvom rade by mala proti takémuto nehoráznemu prirovnaniu protestovať židovská náboženská obec. Lebo ten rozdiel je závažný a povaha tejto vojny nemá nič spoločné s nacizmom.

V roku 1939 si Jozefa Tisa predvolal Adolf Hitler a predložil mu ultimátum, na základe ktorého ho donútil vyhlásiť vazalský Slovenský štát. Prirovnávať ni-

otázku, lebo opozícia význam slova vlastizradca a kolaborant úplne prekrútila. Slovensko nie je vo vojne s Ruskom a jeho predstavitelia sa nespájajú s cudzou mocnosťou proti našim štátnym záujmom. Naším záujmom predsa nie je nechať Slovensko energeticky vykrvacať.

Dnes sa koná pred Úradom vlády SR protest proti ceste Roberta Fica do Moskvy a jedno z hesiel znie „sme proti zasahovaniu do suverenity Ukrajiny a našich spojencov“ (sic!). To znie až neuveriteľne, ako z nejakej Kafkovej prózy.

Čiže títo ľudia majú starosti o suverenitu našich spojencov a vôbec ich nezaujíma suverenita Slovenskej republiky? Uvážte sami, kto tu naplňa definíciu vlastizrady. Navyše celá demonštrácia sa zvoláva pod heslom „Dost' bolo Ruska“, ktoré nenecháva nikoho na pochybách, že to bude zraz šovinistov, ktorí svoju patologickú nenávisť k jednej krajine maskujú za „mier na Ukrajine“.

Opozícia sa vo svojich (ťažko to tak nazvať) argumentoch opiera aj o to, že Fico týmto porušil záväzok európskych líd-

elen Fica k Tisovi (ktorý nesie zodpovednosť za smrť desaťtisícov židovských občanov), ale aj Putina k Hitlerovi (s jeho diabolským plánom na holokaust, s jeho vyhladzovacími koncentračnými táborami a s desiatkami miliónov jeho obetí) – to už nie je preháňanie, to už je čistá chorobná zvrátenosť.

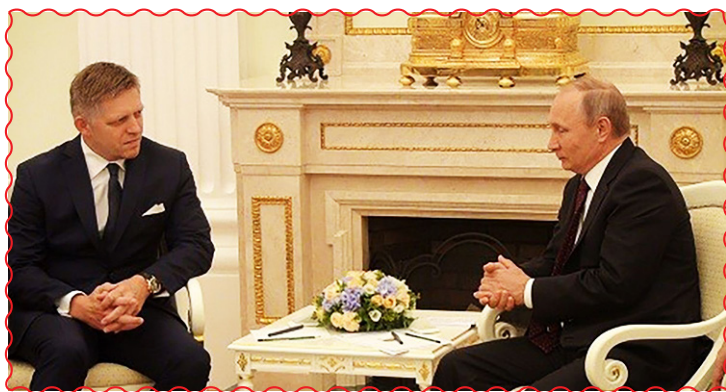
Zvykli sme si už u týchto darebákov na hocičo, ale že takto zneužijú túto tému, signalizuje, že stratili akékoľvek zábrany a nezastavia sa pred ničím. Napokon, keď starý Šimečka vykrikuje, že Fico skončí ako Tiso, je to skôr jeho želanie ako prognóza. Tento fanatik naozaj túži po tom, aby ho videl visieť. Rovnako ako keď sa oháňa Orwellom, pre neho to nie je varovanie, ale manuál.

Mali by sme byť naozaj ostražití, kam to chcú šimečkovci so svojím stupňovaním nenávisti dotiahnuť. Na mieste premiéra Fica by som posilnil jeho ochranu, lebo je úplne jasné, že odteraz mu pôjdu tvrdo po krku a urobia všetko pre to, aby ho zvrhli, aj so zahraničnou pomocou.

Opozícia sa pokúsi vyvolať nepokoje, hoci aj pred Vianocami. Napokon, scenáre sú na to vopred dané, napríklad tak, ako sa to udialo dvakrát na Ukrajine alebo nedávno v Rumunsku či Gruzínsku. Zvlášť by som chcel upozorniť na to, ako bola svetová verej-

nosť zavádzaná v prípade gruzínskych parlamentných volieb, keď po víťazstve strany, ktorá sa rozhodla ukončiť prístupové rokovania s EÚ, Západ označil hlasovanie za zmanipulované. Pritom sa nikde v západných médiách neobjavila správa OBSE, ktorá vo svojom vyhlásení z 26. októbra 2024 označila voľby v Gruzínsku za slobodné. Vo vyhlásení sa píše, že „právny rámec poskytuje primeraný základ pre demokratické voľby“, že jednotliví kandidáti „mohli vo všeobecnosti viesť kampaň slobodne“, že voľby „ponúkli voličom široký záber s 18 kandidátnymi listinami“ a že „prípravy na voľby boli dobre zvládnuté“. (<https://www.osce.org/odihr/elections/georgia/579346>)

Ako je možné, že pri hodnotení volieb sa neberie do úvahy toto objektívne stanovisko rešpektovanej medzinárodnej organizácie, ale subjektívne vyhlásenia frustrovaných politikov?

Čo potom môžeme čakať na Slovensku?

K politike Roberta Fica mám veľa výhrad, aj k tej zahraničnej, ktorá je nedôsledná a nekonštruktívna (pohovorím o nej niekedy v osobitnom texte). Viete, ako sa ku mne zachoval, viete, akú šancu premrhal, ale veci spojené so štátnymi záujmami Slovenskej republiky neberiem osobne, ale principiálne. Preto so všetkou vážnosťou vyhlasujem, že v týchto otázkach má moju plnú podporu a mal by za ním stáť každý, kto to so Slovenskom myslí dobre.

Nedajme sa pomýliť. Našu vlast zrádzajú tí, ktorí nás vtiahujú do cudzej vojny a sú ochotní odovzdať naše vlastné zdroje do rúk cudzích mocností. Vedel by som ich aj vymenovať, ale pred Vianocami si to odpustím. Napokon, je viac než symbolické, že práve včera večer, keď slovenský premiér rokoval s ruským prezidentom, Donald Trump vyhlásil, že sa teší na stretnutie s Vladimírom Putinom.

„Musíme túto vojnu ukončiť. Táto vojna je hrozná. Sme blízko tretej svetovej vojny. Sľubujem, že jej zabránim,“ povedal Trump.

Myslíte si, že títo hrdinovia spoza compu nazvú zradcom aj amerického prezidenta?

Eduard Chmelár
23. prosince 2024

Jak to dnes vidím já?

(...) Velice si vážím reakce, nejde nám však o vzájemné komplimenty, ale zcela určitě i o morální podporu v této těžké době a v obtížích, které nám přináší věk a s ním různé neduhy. To, co nyní prožíváme kolem sebe, a i v širším prostrovém kontextu, je nejen pro nás, ale i pro miliony, ba možná dokonce stovky milionů jiných, a určitě mezi nimi i nám podobných, hodně kruté přechodné období k nové éře vývoje človenstva, k novému půdorysu mezinárodních vztahů či dokonce celkového světového uspořádání.

Zásadní je, zda bude lepší nebo ještě horší než to, co nám vývoj udělil po konci 80. let, kdy zradou jedněch a nečinností druhých na nejvyšších příčkách moci skončila dlouho udržovaná rovnováha mezi dvěma supervelmocemi a tím vlastně i dvěma odlišnými společenskými systémy, které měly v mírové existenci dokázat svoje přednosti.

Názky té nové podoby světa, by se mohly ukázat lepší než dosud, možná již příští rok. Alfou a omegou všeho bude, v čem se nepochybně shodneme, zda k takovému přechodu k systémově nové éře dojde nakonec silou a destrukcí ve velkém, nebo u tohoto zrodu převládne rozum.

Lidstvo zažívá období obrovského deficitu velkých, globálně myslících a s vysokou mírou odpovědností disponujících státníků, jimž právě nyní nemůže jít jen o národní zájmy svých zemí, i když o ty zcela určitě také jde, ale nepochybně a řekl bych prioritně o zájmy lidstva.

Světová válka zrodila onu „Velkou trojku“, která tento přístup pochopila a osvědčila v dobách nejtěžších, i když poté dala znovu přednost svým národním zájmům. Nechci věřit tomu, že znovu musí vzniknout tak tragická situace, aby porodila osobnosti takového kalibru.

V dnešní době by mělo stačit jen pouhé pomýšlení jako symbolika na onu tragickou zkušenost z podzimu roku 1945 v Japonsku a představa kolikanásobně by takový nový konflikt použití nadmíru ničivé síly převýšily svojí tragičností ten minulý.

Jako mladík jsem se připravoval na profesionální dráhu vojáka z povolání a zakotvil jsem nakonec v diplomacii, kde jsem se zúčastňoval mnoha jednání mezi Varšavskou smlouvou a Severoatlantickou aliancí o omezování zbrojení a také odzbrojení (armádní zkušenosti byly mojí výhodou). A jsem o to více přesvědčen, že jaderná velmoc, nebo jen mocnost, v případě velkého ozbrojeného konfliktu nebude riskovat prohru, aniž by nesáhla v arzenálech po té nejničivější zbraně, kterou disponuje!

Tam by se potom nepochybně už naplnila slova Alberta Einsteina (spoluodpovědného za vývoj americké A-bomby) když se jej zeptali, jakými zbraněmi by se bojovalo ve třetí světové válce. Odpověděl, že to sice přesně neví, ale předpokládá, že pokud by byla poté ještě jedna válka, v ní by se bojovalo už jen kyji, jako kdysi začínal pračlověk, když vycházel z jeskyň.

Odpusťte přátelé tento dodatek.

Nechci poučovat, ale vidím to vskutku až tak riskantně.

Srdečně s přáním pevného zdraví StaS

Napsali jste nám

Nespravedlivá chudoba

Studie PAQ Research, kterou zpráva cituje, uvádí, že mezi listopadem 2021 a červencem 2022 vzrostl podíl domácností, které vydávají na bydlení včetně energií více než 40 procent svých příjmů, z 15 procent na 24 procent.

Více než polovina českých domácností přitom přiznává, že čelí finančním potížím spojeným s cenami energií. Obzvláště zasaženi jsou senioři, kteří tvoří 60 procent všech energeticky chudých domácností.

Podle Evropské sítě proti chudobě a sociálnímu vyloučení existuje několik způsobů, jak situaci v oblasti energetické chudoby zlepšit. Jedním z klíčových opatření by mohla být výstavba energeticky účinného sociálního bydlení a snížení energetické náročnosti nájemního bydlení.

Dále doporučují schválení zákona o podpoře bydlení a rozšíření poradenství i dalších forem podpory, které by pomohly lidem lépe zvládat náklady na energie. Inspiraci vidí také v opatřeních uplatňovaných v jiných evropských zemích, jako jsou Velká Británie, Portugalsko nebo Belgie, kde fungují například slevy od poskytovatelů energií či automatické dotace pro zranitelné skupiny. Ve Velké Británii navíc platí zákaz odpojení zranitelných zákazníků od sítě, pokud nejsou schopni hradit zálohy.

Problém je i nedostatek dostupného bydlení

Dalším problémem, se kterým se Česko dlouhodobě potýká, je nedostatek dostupného bydlení. Podle Evropské sítě proti chudobě a sociálnímu vyloučení je to přitom pro řešení chudoby klíčové. Důstojné bydlení poskytuje lidem stabilitu, bezpečí a možnost začít postupně řešit svoji životní situaci. Bez adekvátního bydlení nelze problémům spojeným s chudobou efektivně čelit, dodává zpráva.

Bytová nouze podle zprávy negativně ovlivňuje fyzické a psychické zdraví, rodinný život i soukromí rodin, a zároveň zvyšuje riziko, že se tito lidé stanou oběťmi trestných činů nebo domácího násilí. Tyto problémy mají významný dopad na další oblasti, jako jsou soudnictví, zdravotnic-

tví, sociální služby nebo zaměstnanost, což vede ke ztrátám HDP. Odhaduje se, že v roce 2021 tyto externality stály stát 14,5 miliardy korun.

Nevyhovující podmínky bydlení také často vedou k odeírání dětí z rodin. Až 40 procent dětí v ústavní péči se zde ocitlo kvůli špatné bytové a materiální situ-

spjata s chudobou a má negativní dopady na fyzické i psychické zdraví, zejména u dětí, které trpí nedostatkem soukromí a horšími školními výsledky.

Tento problém rovněž zatěžuje veřejné rozpočty, přičemž náklady spojené s bytovou nouzí Ministerstvo pro místní rozvoj před třemi roky odhadlo na čtyři miliardy korun ročně, včetně výdajů na hospitalizace, zdravotnické služby, náhradní péči o děti a další oblasti.

Magdalena Maňáková
6. 2. 2024

Chudoba v Česku ohrožuje milion lidí

aci rodiny. Více než 20 tisíc dětí vyrůstá v dětských domovech a v pěstounské péči. Toto číslo se od roku 2015 zdvojnásobilo. Náklady na náhradní péči dosahují více než 12 miliard korun ročně.

Zpráva navíc dodává, že v Ústeckém a Karlovarském kraji, které mají nejvíce vyloučených lokalit, nedokončí základní vzdělání 16 procent dětí. Tyto děti často v dospělosti reprodukuji vzorce chování, které si osvojily během svého vyrůstání. Podle odhadů přichází státní rozpočet za život jednoho takového dítěte s nedokončeným vzděláním až o 13 milionů korun.

Přibližně 37 procent českých dětí pak podle zprávy žije v domácnostech, které čelí různým problémům s bydlením, jako jsou nedostatečné vytápění, vlhkost a zatékání, nedostatek prostoru, hluk, špína nebo vandalismus v okolí. Nevyhovující podmínky bydlení mají zásadní dopady nejen na tyto rodiny, ale i na veřejné rozpočty. Nekvalitní, nestabilní nebo finančně náročné bydlení má výrazný vliv na školní úspěchy dětí, což se projevuje například v opakování ročníků a horších výsledcích ve školních předmětech na základních a středních školách.

V Česku se aktuálně nachází 154 tisíc lidí v bytové nouzi, z čehož jednu třetinu tvoří děti. Až 1,6 milionu obyvatel čelí riziku ztráty bydlení. Bytová nouze je úzce

Hlavní problém jsou energie

Chudoba není pouze fenomén třetího světa, v loňském roce ohrožovala téměř milion obyvatel České republiky.

Chudoba stále patří mezi významné problémy České republiky ovlivňující životy jednotlivců i rodin. Zpráva Poverty Watch 2023–2024 upozorňuje na potřebu rychlých opatření ke zmírnění dopadů na zranitelné skupiny, jako jsou rodiče samoživitelé, senioři či rodiny s nízkými příjmy.

Podle zprávy má život v chudobě negativní vliv nejen na fyzické a psychické zdraví, ale také na školní výsledky dětí, což může následně omezit jejich životní ambice.

Podle Českého statistického úřadu ohrožovala v roce 2023 příjmová chudoba asi milion obyvatel Česka. Míra ohrožení se však oproti předchozímu roku mírně snížila a dosáhla hodnoty 9,8 procenta, a to u většiny sledovaných typů domácností.

Výjimkou byly neúplné rodiny, kde žije pouze jeden rodič s jedním nebo více dětmi. U této skupiny naopak došlo k nárůstu ohrožení příjmovou chudobou z 30,8 procenta na 33 procent.

Energetická chudoba

Jedním z největších problémů je takzvaná energetická chudoba, tedy stav, kdy domácnost nedokáže zajistit své základní energetické potřeby, jako jsou vytápění nebo ohřev vody. Zpráva nabízí také alternativní definici, podle které jde o situaci, kdy osoba či domácnost není schopna dostatečně vytápnout své obydlí

a pokrývat další nezbytné energetické nároky.

Nejvíce jsou podle Evropské sítě proti chudobě a sociálnímu vyloučení v Česku ohroženy dopady energetické chudoby především nízkopříjmové rodiny s dětmi, invalidé, osamělí senioři a rodiče samoživitelé.

Studie Energetická chudoba v Česku uvádí, že domácnosti ohrožené tímto problémem se vyznačují příjmem do 5. příjmového decilu (střední část příjmového spektra) a splňují některé z následujících kritérií: nemohou si dovolit dostatečně vytápět byt, mají dluhy na energiích nebo za energie platí více než 20 procent svého čistého měsíčního příjmu, a současně se nacházejí v chudobě.

V Česku postihuje energetická chudoba zhruba 15 procent obyvatel. Nejčastější příčiny tohoto problému souvisejí s nízkými příjmy a vysokými náklady na energii. Tyto faktory se odvíjejí nejen od ekonomické situace domácnosti, ale

také od úrovně energetické účinnosti jejího bydlení.

Znepokojivá je podle zprávy hlavně dynamika nárůstu energetické chudoby. V roce 2020 bylo takto postiženo 440 tisíc domácností, což odpovídá 770 tisícům lidí. V roce 2023 už však tento počet vzrostl na 690 tisíc domácností, tedy 1,3 milionu lidí, což představuje 13 procent obyvatel.

Mezi zasaženými je přibližně 300 tisíc dětí do 18 let a 400 tisíc seniorů starších 65 let. Z celkového počtu 690 tisíc postižených domácností se 440 tisíc nachází v extrémní energetické chudobě, což znamená, že po uhrazení nákladů na bydlení včetně energií zbývá těmto lidem méně peněz na život, než má 95 procent populace.

Co nejčastěji vede k chudobě?

Některé životní okolnosti přispívají k většímu riziku života v chudobě:

- Dlouhodobá nezaměstnanost či málo placená, nekvalifikovaná práce, která člověku nepřináší uspokojení a nepostačuje k vytváření rezerv.
- Nízká úroveň vzdělání a pracovních zkušeností, která omezuje schopnost získat dobré zaměstnání a plat, brání duševnímu růstu a účasti na životě ve společnosti.
- Předlužení: život v dlužích, které hrozí exekucí majetku.

- Ztráta bytu, nevyhovující bydlení, život na ulici.

- Velikost a typ rodiny, kde hlavními rizikovými faktory jsou zejména velký počet dětí a osamělí rodiče.

- Gender: ženy trpí chudobou podstatně více než muži, ať už jsou samostatně žijící s platem pod úrovní platu mužů ve stejném postavení, ať samy vychovávají děti, či utrpěly ztrátu hmotných statků, prestiže a společenského postavení v důsledku rozpadu manželství.

- Zdravotní pojištění velkého rozsahu nebo dlouhodobá nemoc omezující přístup k dobře placenému zaměstnání a zvyšující životní náklady.

- Život ve vyloučené nebo znevýhodněné komunitě, která má horší přístup k veřejným službám, jako jsou doprava, škola, úřady, a ke zdrojům zábavy, např. v oblasti kultury a sportu.

- Příslušnost k menšinové skupině, jako jsou v ČR Romové a migranti bez dokumentů zažívající projevy diskriminace a rasismu, což je doprovázeno omezenými možnostmi kvalitního zaměstnání, horšími podmínkami bydlení i ztíženým přístupem k základním službám.

Podle nejnovějších dat Eurostatu má Česko, pokud se vezmou v úvahu rozdíly v kupní síle mezi jednotlivými státy, jedny z nejvyšších cen elektřiny v Evropské unii. Společně s Nizozemskem zaznamenalo také jeden z největších nárůstů cen elektřiny v celé EU. V Nizozemsku se ceny zvýšily o 86 procent, zatímco v České republice činil tento nárůst 83,5 procenta.

Podle Asociace pro mezinárodní otázky (AMO) do nějakého typu energetické chudoby spadá až 25 procent českých domácností, tedy přibližně 2,7 milionu obyvatel. Energetická krize a inflace tento problém ještě zhoršily.

Magdalena Maňáková,
23. 12. 2024

**Divná to doba. Telefony
bez tlačítek...chleba bez
mouky....zima bez
sněhu.
.kafe bez kofeinu...
čokoláda bez cukru...
pivo bez
alkoholu....vztahy bez
lásky....lidi bez mozku**

Sice jsme to tušili, ale už to nabývá jasné obrysy

Japonský profesor fyziologie a medicíny, prof. Tasuku Honjo dnes vyvolal v médiích rozruch, když řekl, že tento koronavirus není přirozený. Pokud by to bylo přirozené, neovlivnilo by to tak celý svět. Protože teplota se liší od země k zemi v závislosti na druhu. Pokud by to bylo přirozené, ovlivnilo by to pouze země se stejnou teplotou jako Čína. Místo toho se šíří v zemi, jako je Švýcarsko, stejně jako v pouštních oblastech.

Pokud by to bylo přirozené, rozšířilo by se na chladných místech, ale zemřelo na horších místech.

40 let studuji zvířata a viry. Není to přirozené. Virus je uměle vyroben.

Pracoval jsem v čínské laboratoři ve Wu-chanu čtyři roky. Znáám všechny zaměst-

nance v této laboratoři dobře. Po koronavirové nehodě jsem jim zavolal všem. Ale všechny jejich telefony byly celé měsíce nefunkční a nyní je známo, že všichni tito laboratorní technici jsou mrtví?!

Na základě všech svých předchozích znalostí a výzkumu mohu se 100% jistotou říci, že Corona19 není přirozená. Není to od nepotýrů. Bylo to vytvořeno v americké laboratoři ve Wu-chanu.

Pokud se ukáže, že to, co dnes říkám, není správné, nebo dokonce i po mé smrti, může vláda moji Nobelovu cenu stáhnout.

Ale tato pravda bude jednoho dne odhalena všem.

(Zdroj: https://en.m.wikipedia.org/wiki/Tasuku_Honjo)

NAŠE VIZE A HODNOTY

Hnutí STAČILO! vzniklo jako relevantní protiváha k asociální politice vládní garnitury. Jeho cílem je vrátit do politiky rozum, odpovědnost a spravedlnost. Hodnoty hnutí vycházejí z respektu k tradicím a odpovědnosti s odvahou hledat nová řešení. Jsme hnutí vlastenců, kteří kladou důraz na tradiční levicovou politiku, národní identitu a hrdost na kulturní dědictví a historickou tradici naší země. Usilujeme o Českou republiku, která je silná, nezávislá a respektovaná. Chceme společnost, kde každý občan ví, že je slyšen, a kde je také zastoupen.

Naše země není v dobré kondici. Již léta se vládne bez ohledu na vůli většiny občanů. Za posledních 35 let jsme se stali kolonií bez možnosti suverénního rozhodování. Místo odměňování výkonu dochází k přesunu vytvořeného bohatství od pracovitých k horním deseti tisícům. Namísto investic do kompetentního státu a kvalitních veřejných služeb politici vyhověli přáním vlivných lobbistů, čímž vyprázdnili veřejné pokladny. Místo respektování svobody a názorové rozmanitosti se šíří autoritářský politický styl, který občanům diktuje, jak mají žít, čím mají topit, co si smějí myslet a co naopak nesmějí říkat. Mnoho politických rozhodnutí tak působí bezcílně, nesmyslně, krátkozrace a často jednoduše nekompetentně, což podkopává důvěru obyvatel ve stát.

Bez nového začátku jsou naše průmyslová výroba, zemědělství a životní úroveň většiny našich občanů v ohrožení. Mnoho lidí ztratilo důvěru ve stát a necítí se být zastoupeni žádnou z parlamentních stran. Proto jsme se rozhodli spojit síly v novém politickém hnutí STAČILO! na základě níže vyhlášené Politické deklarace hnutí STAČILO!

ZÁKLADNÍ PRIORITY**1. MÍR A BEZPEČNOST**

PROSADÍME diplomacii a dialog jako hlavní nástroje řešení konfliktů a cestu k míru. Jsme proti přenášení dalších pravomocí státu na nadnárodní a mezinárodní organizace.

ZMODERNIZUJEME obranu s důrazem na nezávislost a kvalitní, rovnoprávnou spolupráci především se středoevropskými a evropskými spojenci.

ODMÍTNEME přítomnost cizích vojsk a účast na vojenských operacích neslučitelných s mezinárodním právem, bez mandátu Rady bezpečnosti OSN.

PODPOŘÍME efektivní fungování bezpečnostních sborů za účelem ochrany našich občanů.

2. SOCIÁLNÍ SPRÁVEDLNOST, DOSTUPNÉ ZDRAVOTNICTVÍ, KVALITNÍ VZDĚLÁVÁNÍ

ZAJISTÍME podmínky pro důstojný život seniorů, zdravotně postižených a sociálně znevýhodněných občanů.

PODPOŘÍME rodiny dostupným bydlením a kvalitní péčí o děti.

ZAJISTÍME dostupnost zdravotních služeb a léků.

BUDEME INVESTOVAT do vzdělání, odstraňovat sociální bariéry a podporovat rovné příležitosti.

POSTAVÍME SE PROTI omezování práv zaměstnanců a pracujících.

ZAJISTÍME kvalitní vzdělání dostupné všem bez ohledu na sociální zázemí.

BUDEME INVESTOVAT do pracovníků ve školství a zlepšíme podmínky jejich práce, zrušíme nefunkční inkluzi.

PODPOŘÍME praktickou přípravu mladých lidí na požadavky současného i budoucího hospodářství.

3. PROSPERUJÍCÍ NÁRODNÍ HOSPODÁŘSTVÍ

PODPOŘÍME českou ekonomiku s důrazem na soběstačnost a podporu malých a středních podniků.

Politická deklarace hnutí Stačilo!

OMEZÍME monopolní praktiky a podporíme férovou hospodářskou soutěž.

BUDEME INVESTOVAT do infrastruktury, vzdělání a digitalizace, které zlepš

ší kvalitu života občanů.

PŘEVEZMEME strategickou infrastrukturu do veřejných rukou.

OCHRÁNÍME ornou půdu a krajinu s důrazem na zvyšování soběstačnosti v zemědělství a potravinářství.

BUDEME PODPOROVAT technologické inovace směřující k udržitelnosti.

PROSAZUJEME rovnováhu mezi ochranou přírody a ekonomickým rozvojem.

PROSADÍME realistickou a ekonomicky únosnou ochranu životního prostředí, odmítáme diktát klimatických aktivistů.

4. SVOBODA, DEMOKRACIE A STÁT NA STRANĚ OBČANA

OCHRÁNÍME svobodu projevu, soukromí a přístup k informacím a další práva a svobody.

PODPORUJEME nestrannost justice s odpovědností vůči občanům.

POSÍLÍME decentralizaci moci a transparentnost veřejné správy. Pro nutnost zefektivnění legislativního procesu a zamezení zbytečnému bobtnání právních předpisů a norem prosadíme, aby Parlament ČR za nově stanovenou povinnost jednu povinnost zrušil.

ZVÝŠÍME transparentnost a participaci občanů v rozhodovacích procesech, odstraníme administrativní bariéry.

POSTAVÍME SE PROTI progresivistickému extremismu a omezování občanských svobod.

ZRUŠÍME cenzuru.

ZAJISTÍME dostupné veřejné služby každému občanovi.

5. NÁRODNÍ HRDOST A TRADICE

POSÍLÍME vlastenectví a národní hrdost na historické tradice a úspěchy naší země.

ZASTAVÍME rušení obcí. Prosazujeme efektivní spolupráci obcí, regionů a veřejné správy.

PODPOŘÍME rozvoj opomenutých regionů.

ZACHOVÁME kulturní dědictví jako základ národní identity.

NAŠE ZÁVAZKY**AUDIT VÝSLEDKŮ VLÁDNUTÍ:**

Provedeme důkladný audit minulých vládních rozhodnutí jako podmínku zodpovědného vládnutí.

DAŇOVÁ REFORMA:

Navrhujeme zásadní daňovou reformu, která povede k poctivému rozložení daňové zátěže.

MIGRACE:

Zajistíme přísnou kontrolu migračních toků a úspěšnou integraci osob respektujících naše národní a kulturní hodnoty.

REFERENDA O EU A NATO:

Umožníme občanům rozhodnout o účasti v EU a NATO.

FUNKČNÍ DIGITALIZACE:

Zefektivníme státní správu. Zachováme právo na platbu v hotovosti a právo obstarávat si své záležitosti osobně (off-line).

ODMÍTNUTÍ EURA:

Zachováme českou korunu.

INFORMAČNÍ BEZPEČNOST:

Zestátníme veřejnoprávní média, přijmeme zákon o registraci zahraničních agentů a neziskových organizací.

STAČILO! je hlasem těch, kteří vědí, že česká budoucnost může být zářivá, pokud zůstaneme věrni svým kořenům, demokratickým zásadám a budeme odvážní v hledání nových cest.

ZA MÍR A PROSPERITU NAŠÍ ZEMĚ!

V některých pracích ekonomů hlásících se k marxismu se občas objevuje podivuhodná myšlenka: Marxův a Leninův zákon přednostního rozvoje výrobních prostředků před rozvojem výroby spotřebních předmětů prý neplatí. A následují statistická data, která to mají dokazovat. Žádná čísla však nemohou vyvrátit prostý fakt, charakterizovaný Leninem takto: „*Chceš-li vyrobit spotřební předmět, musíš nejprve vyrobit výrobní prostředek.*“ Obráceně to nejde. Některým ekonomům potopeným v datech to však uniká. Naposledy jsme se s tím mohli setkat v jinak pozoruhodné stati

Ing. Jana Zemana, uveřejněné před časem pod názvem „*Ekonometrické základy (trvale) udržitelného vývoje*“ na webu Institutu české levice.

Vše, z čeho se skládá spotřební předmět, muselo být nejprve pracovním předmětem, tedy výrobním prostředkem. Také vše, čím byl každý spotřební předmět vytvořen, bylo původně pracovním prostředkem, což je také výrobní prostředek. Obojí tedy muselo být vyrobeno dříve než onen spotřební předmět, tj. přednostně. Co je na tom k nepochopení?

Pro dialekticky uvažujícího člověka je to jasné: „*Vše je něčím, ale zároveň je to už něčím jiným.*“ Pro metafyzicky přemýšlejícího ekonoma, statistika nebo účetního je to jednodušší: „*Je to buď výrobní prostředek nebo spotřební předmět. A basta.*“ Jenže dialektika a skutečný svět žádné „a basta“ neznají.

Osivo, zrno, mouka mohou být ve statistikách několikrát po sobě vedeny jakkoli, ale spotřebním předmětem nejsou. Jsou nepoživatelné, jsou zatím jen výrobním prostředkem. Teprve to, co nakonec upečeme, je spotřebním předmětem. Ale ve statistikách to může vypadat úplně jinak.

Statistika totiž vychází z dat členěných podle účetní osnovy, která však výrobní prostředky a spotřební předměty nerozlišuje. Dokonce ani nemůže. Například mobilní telefon nebo stolní počítač, které má každý z nás: Někomu slouží jako spotřební předmět, ale jinému jako výrobní prostředek. Statistice živnostníků i zaměstnanců na „home office“ je používají střídavě jako obojí. Stejně jako automobil, benzin, toaletní papír i stovky dalších „spotřebních“ předmětů, bez kterých se výroba neobejde, ale jako výrobní prostředky evidovány nejsou.

Statistiky zkresluje i celá oblast dopravy a služeb, která je zjednodušeně chápána jako sféra spotřeby. Ale ona je do značné míry pokračováním vý-

roby, nebo dokonce její přímou součástí, jen organizačně a administrativně oddělenou. Celá infrastruktura slouží výrobě i spotřebě současně, ale žádné účetnictví to nemůže rozlišit. O takto vznikající data se pak opírají popírači platnosti zákona přednostního rozvoje výroby výrobních prostředků.

Navíc vycházejí z národních dat z vyspělých zemí. Neberou v úvahu vývoz kapitálu, který těžbu surovin, neekolo-

Zákon přednostního rozvoje výroby výrobních prostředků

gickou výrobu materiálů a těžký průmysl přesunuje do méně vyspělých, levnějších zemí, a doma ponechává právě onu tzv. sféru služeb. Nemluví o vnitropodnikovém účetnictví, které si stanovuje vnitřní ceny za účelem optimalizace daní a zisku, a tím všechny statistiky zkresluje. Nelze se opírat o taková data a nevidět souvislosti. Protože kde chybí souvislosti, tam přestává být věda.

Ti, kteří popírají platnost zákona přednostního rozvoje výroby výrobních prostředků před rozvojem výroby spotřebních předmětů tvrdí, že nejde o univerzální ekonomický zákon, ale jen o zákon platný v období industrializace. Marxismus nikdy netvrdil, že jde o univerzální zákon, ale jen o zákon rozšířené reprodukce. Avšak rozšířená reprodukce je zákonem rozvoje lidské společnosti. Ta se vždy rozvíjela jen na základě rozšířené reprodukce, protože to jinak neumí.

Pouhá prostá reprodukce totiž člověku rozvoj neumožňuje; dovoluje mu jen stagnaci, která však je vzhledem k vyčerpávání dostupných zdrojů vždy jen počátkem degradace. Člověk opustil říši zvířat jen v důsledku rozšířené reprodukce a jinak než svým rozvojem, neumí dlouhodobě přežít. Rozšířená reprodukce je podmínkou zachování lidstva. Takže rozdíl mezi zákonem tohoto způsobu výroby a univerzálním zákonem není absolutní.

Data jsou otrokem teorie. Záleží na tom, jaká vyberete a jak je interpretujete. Marx a Lenin nebyli cifršpioni, byli to myslitelé. A pokud někteří z vykladačů

marxismu vytrhli jejich poznatky ze souvislostí, absolutizovali je a udělali si z nich dogma, pak se dopouštěli stejné chyby jako jejich dnešní kritici. Bylo chybou redukovat výrobní prostředky na ocel a beton, ale zákon přednostního rozvoje výrobních prostředků před rozvojem výroby spotřebních předmětů platí. Stejně jako ostatní přírodní i společenské zákony však působí společně s ostatními zákony různého stupně obecnosti, které v daném prostředí platí také, a vzájemně své působení modifikují. Stejně jako ostatní zákony se neprosazuje přímočaře, ale pouze jako tendence. Je to složité

– nic pro byrokrata.

Rozvoj není pouhý číselný růst čehokoli, a vůbec už ne po jednoduché stoupající křivce. Je vždy dialektickou výslednicí mnoha plynulých změn nejrůznějších kvantitativních stránek i kvalitativních skoků, stagnací i zvratů, slepých i nadějných cest, objevů i omylů. Představa, že rozvoj lidstva zajistí přednostní výroba spotřebních předmětů patří k omylům. Ta může zajistit jen růst zisků, ale jen někomu, a jen do příští krize. Člověk se sice jeví jako tvor vyrábějící spotřební předměty, ale není to jeho podstatou. Tu objevil dávno před Marxem americký vědec Benjamin Franklin, když napsal: „*Člověk je živočich, vyrábějící nástroje.*“

Posedlost spotřebními předměty, charakteristická pro soudobou společnost, lidstvo deformuje. Masovou reklamou jsou vytvářeny falešné potřeby, které jsou uspokojovány falešnými spotřebními předměty. Uměle je u nich různými „kazítky“ zkracována životnost, obrát výroby zrychlují samoučelné inovace, hodnotu jim přidávají zbytečné funkce, které většina spotřebitelů nevyužije.

Cena je zvyšována nákladnými obaly, reklamou i nesmyslnou přepravou přes půl světa. Výroba spotřebních předmětů je tak nafouknutou bublinou. Cílem je zisk. Marx to nazval „zbožním fetišismem“. Zaslupuje nejen zákazníky, ale i producenty, a nakonec i některé vědce, kteří to studují a vidí v tom podstatu rozvoje.

Chce-li lidstvo svůj rozvoj přežít, nemůže spoléhat na virtuální ekonomiku, na zbytečné spotřební předměty, na „deindustrializaci“ a podobné nesmysly. Nezachrání jej ani žádná digitalizace či umělá inteligence, pokud se její reálné výsledky v předstihu neprojeví ve výrobě výrobních prostředků.

Marx i Lenin měli pravdu. Jejich učení je věda, kterou nelze redukovat na úřednickou statistiku či triviální scholastiku, ale ani na pouhé revoluční fráze.

František Ledvina

**POTKAJÍ SE MAFIÁN,
PODVOVNÍK, ZLODĚJ,
NARKOMAN A IDIOT.
TO NENÍ VTIP ALE
ZASEDÁNÍ VLÁDY. 😏**

Jak přišla církev ke svému majetku a k čemu ho má?

Církev nabyla svůj majetek různými způsoby v průběhu staletí, a to hlavně během středověku, kdy měla silné postavení ve společnosti.

Zde jsou některé hlavní způsoby, jak církev přišla ke svému majetku:

1. Dary a odkazy: Bohatí šlechtici, panovníci a běžní věřící darovali církvi pozemky, budovy a peníze. Často šlo o způsob, jak si zajistit přízeň církve a dobré postavení v posmrtném životě.

2. Desátky: Ve středověku byli věřící povinni odvádět církvi desetinu svého příjmu, tzv. desátek. Tento pravidelný příjem církvi zajistil významné finanční prostředky.

3. Papežské a královské výsady: Papežové a vládci udělovali církvi právo vybírat daně, mýtné, a jiné poplatky. Církev také získávala území a privilegia od panovníků, kteří podporovali její vliv.

4. Vlastnictví půdy a hospodářská činnost: Církev postupem času nabyla obrovské množství pozemků, na kterých provozovala hospodářství. Mnoho klášterů a církevních institucí mělo také své výrobní aktivity, jako třeba pěstování vína, chov dobytka a výrobu potravin.

5. Odpustky: Během středověku začala církev prodávat odpustky, což byly dokumenty slibující odpuštění hříchů. Tato praxe byla kritizována, ale přinesla církvi velké příjmy.

6. Politická moc a dědictví: Církevní představitelé měli často značný politický vliv, což jim umožňovalo získávat další majetek nebo si udržovat stávající.

Díky těmto mechanismům se církev stala jedním z nejbohatších a nejmocnějších subjektů středověké Evropy, a to

i přes následné ztráty během různých reforem a sekularizací v následujících stoletích.

Co říká na náboženství a církev marxistická filozofie?

Marxistická filozofie, kterou vyvinuli Karl Marx a Friedrich Engels, má kritický postoj k náboženství a církvím. V jejich názorech se náboženství chápe jako produkt historických a sociálních podmínek, které slouží různým funkcím v rámci společnosti.

Náboženství jako „opium lidstva“: Marx ve svém díle „Příspěvek ke kritice Hegelovy filozofie práva“ (1844) říká, že náboženství je „opium lidstva“. Tím naznačuje, že náboženství může lidem poskytnout útěchu a únik od těžkostí každodenního života, ale zároveň odvádí jejich pozornost od skutečných problémů a nespravedlností ve společnosti.

Náboženství a společenské struktury: Marx a Engels tvrdili, že náboženství často odráží a legitimizuje mocenské struktury společnosti. V historickém kontextu bylo náboženství používáno jako nástroj pro udržení moci v rukou privilegovaných skupin.

Kritika církve: Marxisté kritizují církev za to, že podporuje sociální nerovnost a status quo. Církev může hrát roli v udržování existujících sociálních hierarchií a může být spojena s mocenskými institucemi, které utlačují nižší třídy.

Ateismus a emancipační proces: Marxismus ve své podstatě směřuje k materialistickému pohledu na svět, který se snaží dosažení emancipačního procesu bez náboženských iluzí. V konečné fázi by měl být náboženský aspekt překonán v důsledku vyřešení sociálních a ekonomických problémů.

Vztah k rozvoji společnosti: Marxisté také věří, že s postupem historického vývoje a dosažením vyšších stádií společenského a ekonomického rozvoje, jako je socialismus a komunismus, by mělo dojít k přirozenému ústupu náboženství.

Celkově lze říci, že marxismus se dívá na náboženství a církev jako na konstrukty, které hrají určitou roli ve společnosti, ale které by měly být překonány v rámci procesu historického pokroku a sociální spravedlnosti.

Co ví umělá inteligence o náboženství?

Umělé inteligence se ptala studujícího Institutu Jana Švermy v Praze

„POKUD NÁM SVOBODU SLOVA ODEJMOU, HLOUPÍ A SLEPÍ VEDENÍ JAKO TY OVCE NA PORÁZKU BUDEME.“

GEORGE WASHINGTON,
OTEC ZAKLADATEL USA

**ČÍM VÍCE SE BUDEŠ
LIDE ČESKÝ,
MOCNÝCH BÁT A
SVŮJ HŘBET K ZEMI
OHÝBAT, TÍM VÍC TI
BUDOU NA TVÉ HLAVY
SRÁT A PRDEL SI S
TEBOU VYTÍRAT....**

NA KONCI VŽDY VŠE DOBŘE DOPADNE.

A JESTLI TO DOBŘE NEDOPADLO,

TAK TO POTOM JEŠTĚ NENÍ KONEC.

-John Lennon-

Každý rok, 21. ledna, v den výročí Leninovy smrti, se určité osobnosti snažily a snaží zahájit diskusi o „pohřbení“ jeho těla. Seznam těchto iniciátorů zahrnoval takové postavy jako Jelcin, Žirinovský, Sobčak a další liberály. Někteří, z nichž jsou stále naživu, spadají do kategorie „zahraničních agentů“. To také zahrnuje všechny druhy monarchistů, nacionalistů a otevřených fašistů.

Nikdo však nepochybuje o tom, že kdyby Hitler dobyt Moskvu, zničil by také mauzoleum. Stejně jako Zelenskij a další banderovci. Zkrátka, 21. ledna začíná kolem Leninova mauzolea tančit báječná společnost...

V tomto ohledu jen stručně vyjmenujeme všechny argumenty na obranu mauzolea, o kterých již mnohokrát psali levicoví historici a publicisté.

Hlavní důraz je tedy kladen na to, aby se lidem vštíplila myšlenka „pohřbení“ Lenina. Koneckonců, který normální člověk by měl námitky proti pohřbívání ostatků zesnulých? Faktem však je, že zakladatel RSFSR a Sovětského svazu, Vladimír Iljič Lenin, byl již 27. ledna 1924 pohřben s nejvyššími státními vyznamenáními! A formu pohřbu určil nejvyšší orgán země - II. všesvazový sjezd sovětů - do země, v hloubce tří metrů v kryptě, nad kterou bylo mauzoleum postaveno.

Mimochodem, pro toto rozhodnutí hlasovala i delegátka sjezdu, Naděžda Konstantinovna Krupská.

S ohledem na pohřeb Lenina z hlediska moderní legislativy a také s přihlédnutím k existujícím pravoslavným kulturním tradicím ruského lidu je třeba uznat, že krypta a mauzoleum nad ní jsou plně v souladu s moderními zákony Ruské federace. Nabalzamované tělo Lenina spočívá v rakvi-sarkofágu v hloubce tří metrů pod zemí, což plně vyhovuje normám federálního zákona „O pohřebnictví a pohřebnictví“ z 12. 01. 1996. A Leninovo tělo, připomeňme si to ještě jednou, je pohřbeno v kryptě (klenuté hrobce pohřbené v zemi).

Dalším podivným tvrzením je, že „komunisté udělali z Rudého náměstí hřbitov, čímž učinili události, které se tam odehrávají, nepatřičnými“. Údajně není dobré, že se v centru města nachází nekropole.

Hřbitov na Rudém náměstí totiž existuje již od XVI. století. Vždyť přímluvná katedrála byla postavena na hrobě sv. Basila Blaženého! Obecně platí, že ostatky světců by měly být v každém pravoslavném kostele. To znamená, že na každém náměstí jsou pozůstatky, k nimž patří i pravoslavný kostel.

A také si můžete připomenout, že vedle Rudého náměstí v Alexandrově zahradě se nachází hrob Neznámého vojína. Ale z nějakého důvodu na to „bojovníci proti nekropoli“ na Rudém náměstí zapomínají...

Pokud jde o ohledání pohřbeného těla, není to v křesťanských zemích zdaleka výjimečný případ. Stačí si připomenout pohřeb velkého ruského chirurga Nikolaje Pirogova v otevřeném sarkofágu. Do krypty byl umístěn sarkofág s rakví velkého vědce, což je jedna z forem pohřbívání do země a je vystavena již téměř 130 let. Navíc v rozhodnutí Svatého synodu v Petrohradě bylo napsáno, že se tak stalo „proto, aby učedníci a nástupci ušlechtilých a Bohu milých činů Božího služebníka Nikolaje Pirogova mohli rozhlédnout po jeho zářivém zjevu“.

Pirogovovu hrobku umožnil sám synod Ruské pravoslavné církve! Nemluvě o vystavování ostatků pravoslavných světců v samotných kostelech a chrámech. Zde jsou například ostatky Alexandra Svirského.

A na závěr je tu jeden návrh pro ty běžné občany, kteří podporují myšlenky „pohřbíváčů“ na internetu. Než to uděláte, vzpomeňte si, že ve 20. letech minulého století žili a umírali vaši vlastní předkové, pradědové a prababičky. Víte hodně o tom, jak žili, a dokonce i kde jsou pohřbeni? S největší pravděpodobností ne. Určitě mezi nimi však byli i ti, kteří sloužili v pětimilionové Rudé armádě, byli členy různých dělnicko-rolnických sovětů, výborů pro chudobu a obecně aktivně podporovali úřady, tedy Lenina.

Právě díky jejich podpoře sovětská vláda odolala kruhu nepřátel, protože jich byly miliony. Jen se nad tím zamyslete – proč vaši vlastní předkové učinili takovou volbu?

Alexej Alekin

Zdroj: <https://rkpr.rus/2025/01/21/kdo-chce-pohreb-Lenina/>

Jen pro srovnání. V roce 2016 bylo na údržbu mauzolea Vladimíra Iljiče investováno 16 milionů rublů (cca 4 miliony Kč). V té samé době na údržbu Jelcinova centra bylo vynaloženo 6,43 miliardy rublů (cca 1,5 miliardy Kč). Samotné postavení Jelcinova centra stálo 7 miliard rublů.

Máme teď u nás dvojí pojetí společných dějin Čechů a Němců. Jsou to dvě vyprávění, která nemohou být odlišnější. Jejich různost je zakotvena již v dávných dobách. Rakušanka Barbara von Coudenhove-Calergi srovnává obě pojetí přehledně a věcně takto:

1. Podle Čechů přišli Němci do země jako kolonizátoři a dobyvatelé, v německém podání přišli jako nositelé a strůjci pokroku a činitelé vývoje.

2. Doba husitská – pramen demokratických tradic země a počátek evropské reformace podle Čechů, úděsné a hrůzostrašné barbarství podle Němců.

3. Baroko – pro Němce doba kulturního rozkvětu, pro Čechy „temno“, do kterého upadli po porážce stavovského povstání, ztrátě suverenity, triumfu habsburské protireformace a zničení protestantské elity.

4. Vznik Československé republiky r.1918 – pro Čechy spravedlnost, návrat suverenity po dlouhých třech letech nesvobody, možnost budovat s láskou nezávislý demokratický stát. Pro Němce zneuznání práva na sebeurčení a seberealizaci, až „Mnichov“ přinesl kýženou satisfakci. V očích Čechů rozbití Československa přičiněním „spoluobčanů“ ve službách Hitlera - zrada a zločin.

5. Protektorát – pro Čechy vyhánění z pohraničí, zatýkání, popravy, ponižování, pokořování, nejhlubší poroba, likvidace inteligence (zavřeny vysoké školy, popraveno 60 univerzitních profesorů a docentů). A budoucnost? Po vítězství Říše realizace projektu germanizace, deportace, genocidy. Ve vlastní zemi neměl zůstat ani jediný Čech. Podle Němců se Čechům za války nešlo špatně. Nemuseli rukovat, měli co jíst, nebyli bombardováni.

6. Denacifikační odsun Němců z Československa – pro Čechy rozuzlení dávných i nedávných excesů, základ stability evropského poválečného uspořádání. Pro Němce katastrofa a zločin všech zločinů.

Autorka neskrývá podiv nad tím, jak po roce 1989 téma „odsunu“ ožilo. Dříve bylo jak v SRN tak v Rakousku (kromě spolků vysídlelců) „tabu“. Bylo nepohodlné, trapně spojené s nacismem. Věřilo se, že samočinně zmizí: staří odcházejí, mladí se již integrovali v nové domoviny. Paradoxně jako by sjednocování Evropy probudilo demony minulosti. Objevila se „změna paradigmatu“ velkého rozsahu. Mnohým dělá dobře octnout se najednou v roli žalujících, nikoli již žalovaných. Ptají se: A co bude se „zločiny druhé strany“? O svých vlastních již nechť slyšet.

I na nás dolehla „změna paradigmatu“ velkého rozsahu. Mnozí „přepisují“ ději-

ny a vykládají je podle německého vzorového schématu. Říká se tomu „demýtizace“ a ta postihuje všechna významná období naší minulosti. A není to nijak složité, všechno je prostě naopak.

Tak zrovna v těchto dnech přinesly „Parlamentní listy“ šokující názory údaj-

Pravdy a lži českých dějin

(Přepisování dějin a falšování historie)

ného „historika“ T. Krystlíka. Historiografie zmíněného „experta“ sice postrádá odbornost (jak zdůraznila uznávaná historička prof. Věra Olivová), zato se honosí pozoruhodnými přepisovačskými „objevy“. Mezi takové „objevy“ patří i jeho tvrzení, že Češi si svůj stát rozbili sami, tím, jak utlačovali své menšiny. A tak i kdyby nebylo Hitlera, stát by se jim prý do roka rozpadl.

Jenže toto tvrzení není „objev“ zcela nový. Známe jej i z minulého díla T. Krystlíka. Ten před několika lety vydal jako novinář „Mladé fronty dnes“ pozoruhodný spis o dvou dílech, „Zamčené dějiny.“ Sestavil je věrně podle uvedeného protičeského schématu. Patrně z reklamně marketingových důvodů v předmluvě vyhlásil, že je „první“, kdo vybízí Čechy, aby skoncovali s překrucováním dějin, s kterým začal už Palacký a aby odmítli pájány o slavné české minulosti. Sám jim při tom chce být oporou, která dosud chybí, a která je nutná, aby se národ vyrovnal s minulostí, opustil falzifikace dějin a přestal dokazovat, že není méněcenný.

My ovšem víme, že „prvenství“ patří „Podivenovi“, a je neodůvodnitelné a neomluvitelné, že pan Krystlík „Podivena“ nepřipomíná. A jsou si přece tak blízcí!

Asi se nezmýlíme, když vyslovíme domněnku, že jak autorská trojice „Podiven“ tak unikátní T. Krystlík měli stejné poradce a stejné zdroje informací. Uznávaná historička prof. V. Olivová odmítla

pojetí Krystlíkova spisu právem jako neodborné, které nadto souzní s německou účelovou antidemokratickou historiografickou publicistikou.

Mohli bychom nyní s tímto „demýtizátorem“ skončit, ale nechci čtenáře připravit alespoň o malou ukázkou z jeho díla, aby mohl ocenit autorův vskutku „objevný“ výklad českých dějin. (Nijak se v tom ovšem od ostatních „demýtizátorů“ neliší.) Počínaje

„Podivenem“ se u nás tisková i audiovizuální média (až na malé výjimky) předhánějí v horlivém šíření „nového pojetí“, a tak už dávno víme, co nám on také říká, že husitství bylo „běsnění, které vraždilo lidi a ničilo evropská města“, a že Žižka byl „masový vrah“, a že pobělohorská poroba je pouhý mýtus, protože „cizí nadvláda tu nebyla a vliv církve byl kladný a prospěšný“. Není novinkou ani Krystlíkovo opakované tvrzení, že „Československo vzniklo roku 1918 jako „umělý, neorganický útvar, nedovedlo najít modus vivendi se svými menšinami a vlastní vinou se rozpadlo“.

Úsměvné fantazie, že protektorát „poskytl Čechům pracovní uplatnění, perfektně fungující trh, rozvoj porodnosti a rozkvět kultury“ lze hravě korigovat autentickými vzpomínkami na skutečnost: násilné pracovní nasazení celých ročníků mladých lidí pro potřeby vojenského průmyslu převážně v Německu (ročník 1921, ročník 1924, koncem války šel na zákopy i ročník 1928), kvapné sňatky a účelová těhotenství na záchranu před nasazením, nedostatkový přidělový lístkový systém pokrývajících jen minimální potřeby obživy a ošacení.

Následkem toho se rozvíjela intenzivní ilegální výměna všeho spotřebního zboží mezi městem a venkovem, kvetl „černý trh“ a šmelina nepředstavitelného rozsahu a spolu s tím se angažovaly obávané šťáry německé policie, např. na nádražích. A kultura? Cenzurou okleštěné skromné zbytky, pěstované ponejvíce ve skrytu jako projev snahy po sebezáchově národa v smrtelném ohrožení. Pan T. Krystlík ovšem vskutku není ani první ani jediný „demýtizátor“. Nedávno mě jiný nadějný autor vlídně poučil, že výroky „zubožení“ a „bezpráví“ v souvislosti s pobělohorskou dobou patří „na smetiště dějin“. Nebylo prý bezpráví, nebylo zubožení. Šlo tehdy o „plodnou spolupráci, která dala Čechům vysoký standard, výrazně spoluutvářela jejich identitu a naučila je politické spolupráci na mezinárodní úrovni“. A celé obrození bylo scestné a zavádějící. O tom si mám přečíst novou literaturu, jsou jí plná knihupectví a knihovny.

Prof. PhDr. Stanislava Kučerová, CSc.

Pokusím se odhadnout, jaké otázky vyvstanou před KSČM v procesu formování rozhodnutí, vedoucímu k definitivnímu zapojení strany do říjnových voleb. Zatím se vše jeví, že proces přípravy strany k angažovanosti v rámci projektu „STAČILO!“ je v nadějném procesu projednávání.

Lze předpokládat, že se asi během února definitivně rozhodne v souladu s výsledkem jednání stranických orgánů v krajích a okresech, v jakém formátu půjdeme na podzim 2025 do voleb do Poslanecké sněmovny PČR.

Výsledek jednání na úrovni OV a KV by měl definitivně na svém zasedání uzavřít ústřední výbor. Shodou okolností v tomto období zároveň probíhá po tolika letech na základní úrovni dlouhodobě připomínaný a doporučovaný projekt nového Programu strany.

Tento dokument by se měl stát základním ideovým a organizačním pilířem pro směřování práce komunistů nejen uvnitř strany, ale především při získávání pracujících a občanů pro naši politiku.

Tvorba dílčích, například volebních programů strany, by zakládala prostor pro širokou spolupráci zejména s levicovými stranami a iniciativami, ale také s širokým vlasteneckým hnutím.

Tříletá aktivní činnost strany s širokou veřejností a s respektem k jejich zájmům vyústila ve specifickou levicovou platformu „STAČILO!“. Tato platforma úspěšně získala dva mandáty do Evropského parlamentu a prosadila se i na krajské úrovni. Následně byl spuštěn systém přípravy tohoto hnutí na volby do sněmovny s vlastním volebním programem a personálně se doplňuje a rozšiřuje.

Zároveň probíhá iniciativa komunistů kolem Institutu české levice, reprezentovaná Josefem Skálou, usilující připravit a realizovat do voleb projekt spojení širokého vlasteneckého hnutí z řad mimoparlamentních stan, hnutí, iniciativ a osobností co by výrazného subjektu v poslanecké sněmovně. Naposledy o tom hovořil ve svém novoročním projevu 31. 12. 2024 Josef Skála.

(Blíže viz video: https://www.youtube.com/watch?v=Ub-5S09Ki_No)

Dovoluji si na základě svého osobního přepisu převést do textu jeho slovní vystoupení a z něj volně i přímo citovat. Autor v úvodu popisuje stav naší společnosti, jak vládní strany a vláda sama nedostatečně hájí české zájmy nejen v ekonomice, ale i v politice, a to nejen v souvislosti s naším vztahem k Evropské unii. To nás staví, podle jeho slov, na úroveň kolonie.

Rovněž uvádí, že jsme na křižovatce a je nutné se rozhodnout jak dál. Naše cesta je mírová a nechceme se stát živým štítem pod cizím velením proti jaderné velmoci.

Hovořil o tom, kde leží zdroje našeho svěbytného rozvoje. Pro Spojené státy a Západ nebudou naše produkty z důvodu nejen drahých energií, ale i špatného hospodaření vlády s veřejnými prostředky k uplatnění.

Jsme kolonií.

Široká plejáda našich podnikatelů a živnostníků není schopna změnit situaci, abychom byli suverénními hráči s energií, v průmyslu, potravinové soběstačnosti či realizaci práva občanů mít střechu na hlavou. Svou významnou úlohu v nápravě může sehrát veřejný prostor.

Doslovně Josef Skála řekl: „Kdo zařídí změnu? Ti, co se vystřídali u moci za 35 let? ... V jejich silách to není. Nezbyvá spojit síly mlčící většiny, která stojí mimo parlament.“

Pojďme spojit síly rovnoprávného postavení, odleva do prava a odprava doleva všech civilizovaných kolektivů, osob-

ností a jednotlivců tak, aby ve volbách do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky v roce 2025 se tento blok vlomil dvouciferným číslem do poslanecké sněmovny, aby postavil vítěze voleb na jasnou křižovatku. Buď půjde pod značkou SPOLU, a tak spáchá politickou sebevraždu, nebo vytvoří menšinovou vládu, která mu tento nový „BLOK“ umožní schválit parlamentem, ale ne tak, že mu dá bílko šek, ať si dělá, co chce. Tak to ne!

My musíme zůstat silou a sledovat, zda vítěz voleb a jeho

vláda jdou cestou, která odpovídá očekávání většinové veřejnosti. Pokud z té cesty vybočí, budeme nejtvrdějším kritikem takového kroku a také tím, kdo

bude navrhopvat skutečná řešení velkých problémů v České republice. A tento „BLOK“ musí najít společnou řeč tak, aby přinášel skutečné alternativy toho, co se dnes u nás děje. Ty alternativy leží pouze zády k svatostánkům a mudroslovím, která nás zaženou tam, kde dnes jsme a zahnali by nás ještě dál, velice riskantním směrem.

Jsem přesvědčen, že to je reálné, že lze najít společnou řeč v těch nejsložitějších a nejaktuálnějších otázkách. Uvedu příklad: Ano, v této široké plejádě kolektivů a osobností je množství angažovaných občanů. Nepanuje shoda, zda máme nebo nemáme být v NATO. No a co? Rozhodující je shoda na tom, že za žádnou cenu nesmíme být oním živým štítem, který by měl být spoluaktérem, komplicem válek v cizím zájmu, pod cizím velením, natož pak proti kterékoli z jaderných velmocí.

Na této prioritě lze dosáhnout shodu širokého spektra dnešní parlamentní opozice.

Pokud toho dosáhneme, můžeme spolu koexistovat a každý jít svou cestou. Tak někteří z nás budou říkat – my vidíme místo České republiky mimo NATO, někdo, že můžeme zůstat. Bude-li u nás férový vztah a nebudeme si okopávat kotníky, tak půjdeme za společnou prioritou. My se spojili demokratickou cestou a jsou mezi námi i zásadní rozdíly. I tak k tomu cíli dojdeme...”

Tento úsek jeho vystoupení jsem vypsal z důvodu, že tuto část považuji za nejpodstatnější proto, že jde o návrh náročnějšího a také riskantnějšího zapojení strany do řešení ekonomických, politických a sociálních zájmů pracujících, mládeže a seniorů. Tak se jeví projekt „STAČILO!“, kde jde o naše sympatizanty a odhadnutelné potencionální voliče.

Projekt BLOKu vytvořený z mimoparlamentní opozice je zajímavá alternativa, která mě dlouhodobě zajímá. Není mi známo, jaká je odezva u lidí mimo stávající strany a hnutí pro tento projekt včetně určitého organizačního ukotvení.

Ze Skálova vystoupení jsem pochopil, že se již něco připravuje. Jen si vybavuji jednu z důležitých podmínek navazující na uvedené, že by šlo o formu „kulatého stolu“, kde by každý subjekt byl u něj zastoupen jednou osobou s plnými pravomocemi, tedy i jedním rovnoprávným respektovaným hlasem. V tomto orgánu by byl schvalován společný program s garancí plnění každého účastněného subjektu významných či známých osobností.

Závěrem tedy vznáším otázky:

1. Do jaké míry vedení strany pracuje s projektem „BLOK“? Doporučuji, aby byla podána vnitrostranickou cestou informace.

2. Do jaké míry byly zpracovány rozbor potřeby, účelnosti a realizovatelnosti takové platformy?

3. Probíhají v tomto směru nějaká jednání? Pokud probíhají, pak by bylo účelné informovat o jejich výsledcích stranickou veřejnost.

Rudolf Košťál

Jak proběhne rozhodnutí o účasti ve volbách

Čechům a Moravanům je drahá
naše matička – stověžatá Praha.

Z Prahy do Brna

Srdce se nám vždycky rozbuší,
když slyšíme věstit její slávu kněžnou Libuší.

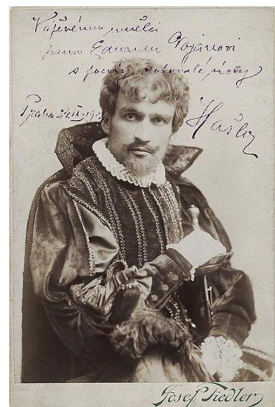
Svatého Václava nikdy nikdo nedohoní;
neochvějně, jako kníže, sedí na svém koni.

Pověsti o Horymírovi se nám možná zdály,
jak se Šemíkem skočil z vyšehradské skály.

Básníci Prahu však opěvují ještě dneska.
Nad pražským nádražím vznikala Dvořákova Humoreska.

Na Karlově mostu malíři dodnes obrazy malují,
když se Hradčany ve vltavské vodě odrazí.

Pan Hašler na zámekských schodech vyzýval lidičky,
aby zpívali ty naše, české písničky ...

Umělci, bardi české kultury
na Slavíně spí svůj sen,
bez opony, bez potlesku,
s kytičkou na náhrobku jen.

Zato Američané točí filmy v Praze,
za miliony dolarů je jim tady blaze.

Milují nejdražší hotely
i Zlatou uličku,
milují krásnou Prahu

– tu naši matičku.

Jen Pražákovi se
každé ráno dech
tají,
když vzlouzne do
metra a slyší „dve-
ře se zavírají“.

Výjimečně Student
Agency do Brna
přijede klidně,

a u Grandu žasne,
že se snad ocitl na periférii Vídně.

Klidné Brňák
hned nebóchne jak sopka.
Mávne rukó,
dá si čechrovanýho škopka.

Posloucháte,
betelní Štatlaři nesó fagani;
škopkujó, no a co?

Zétra budó těžce na šrot zglgání!

Jó, když ještě žil umělecký bohém
Franta Kocourek,

co se o něm vyprávělo
a Donutil navyprávěl historek.

A když nebyl fest
kóslé Rudy Kovanda,
tak i s ním byla prča;
chtěla jsem říct sranda.

Nám Brňákům nic
nezkazí dobró náladu.
Gómete a nelochčíte se!

Máme kostely, divadla, mrakodrap,
výstaviště i přehradu,
planetárium, Anthropolos, Velkou cenu,
zoologickou zahradu,
VUT, JAMU, Kampus, dokonce i botanickou zahradu.
A když v Štatlu zablódíte,
kde je čára, jak na hlavas dáme radu.

Kdo do Brna
vlakem či autem
přijíždí rád,
zdaleka vidí
Špilberk, známý
Špilas, brněnský
hrad.

V kasematech věznili
cizoložnice, vrahy, žháře,
i loupežníka Babinského
uvrhli tam do žaláře.

Za války psala se
další neslavná etapa,
kdy se hrad stal sídlem
německého gestapa.

Tiše! Slyšíte?
Možná se varhany rozehrály
z posvátné
svatopetrské katedrály.

Když před 370 lety hnali se
Švédové po Zelňáku k dómu,
Brňané vroucně prosili
o pomoc Černou Madonu.

Zvoník poledne o hodinu dřív vyzváněl,
zmatený švédský pluk z města pryč uháněl.

Památný obraz Ochránkyně města od té doby
v bazilice na Starém Brně Stříbrný oltář zdobí.

Kdo z vás však ví,
nechci mít nemístné hlášky,
že v klášteře Mendel křížil myši,
včely a ty svoje hrášky.

Všichni ale vědí, že u kláštera
Starobrněnský pivovar stojí
a jeho pivečko bolest, žal,
smutek nebo lásku zhojí.

S flaškou piva bojujeme
za nejvyšší metu,
do Ronda na hokej,
když jdeme na Kometu!

Z Oltecu vraťme se
do Štatlu přímo.
Před hlavasem vítá nás
obchodní dům Letmo.

V ulicích se mateřština

s hantecem míší.
V rathausu brněnské
krokoš majestátně visí.

Znáte pověst o koláři Berkovi
a jeho sázce do pranice,
že zhotoví kolo a dokutálí do Brna až z Lednice?

A co portál na radnici?
To vám byla fáma,
když zkroutila se věžička
pod rukama
stavitele Pilgrama.

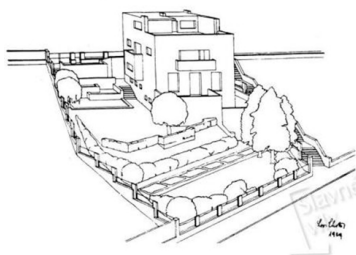

Víte, že tajemně
a nějak zvláštěně je mi,
když vstupuji do kostnice
či městského podzemí?

V přitlmí mincmistrovského sklepa
se člověk málem leká,
když samotný královský mincmistr
Bruno na vás čeká.

Ve vile Tugendhat
vybavení je prý strohé,
ale tak to projektoval
Ludwig Miese van der Rohe.

Vstupné však je tam 350 korun dneska;
jak by ne, když vila patří do Unesca!

Leč z náměstí Svobody, to je zcela jisté,
těžké sny mají všichni urbanisté.

O všech jeho představách se psalo, milí moji,
o Skácelově kašně, obchodním domu Omega i o orloji.

Všem turistům
možná snadno
padne do oka
uprostřed
náměstí
morový sloup
z doby baroka.

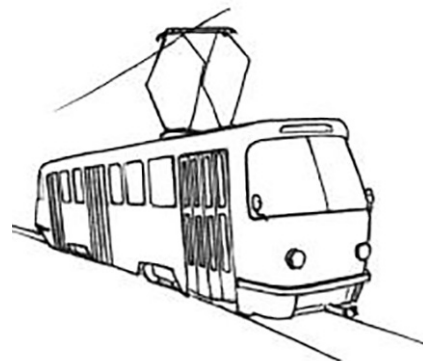

Dnes mladým se to zdá
jako nepovedený vtípek,
že na náměstí do roku 1964
stával oblíbený Hříbek.

Můžu vám to říci otevřeně, nahlas,
co skrývá se pod divným názvem mamlas?

Je to klacek, halama, budižkničemu a hulvát,
co by se chtěl jenom hádat,
bít nebo rvát.

Naši čtyři mamlasové
to jsou hodní muži,
jak těžké je udržet
průčelí domu,
poznali na vlastní kůži.

Když člověka už v Brně
nohy bolí či je líný,
na lavičce usadí se
nebo vleze do šaliny.

Kdyby se pak cítil zase svěže,
zhlédne mužička,
jak vystrkuje prdíčku
z jakubské to věže.

Vedle něj ženuška
v erotické póze.
Budte v klidu – oba jsou
z kamene pouze.

Prý Janáček taky miloval
děvčata bez bázně a hany
a jako lev s bílou hřívou
usedal za varhany.

Zato Gustav Brom,
mistr jazzu a swingu,
rád zdravil se s lidmi
na Zelném rynku.

V Divadle Bolka Polívky někdy nejsou lístky k mání, to, když z Prahy přijedou milovaní Cimrmani.

I Edison by se den, co den divil, jak teatr Na Hradbách každý večer svítil.

Za mého mládí také patřilo k brněnskému koloritu zajít do slavného Provázku na Baladu pro banditu.

BALADA PRO BANDITU

Na dávné zážitky vzpomenout se snažím, jak třeba chutnal koktejl v mlíčníku před nádražím.

A co větrníky, máničky...

Bože, to bývala mana, z vyhlášené cukrárny u Tomana.

Vybavím si těch pár nepodstatných okamžiků, kdy jsem chodila na vlašák na roh České do Sputniku.

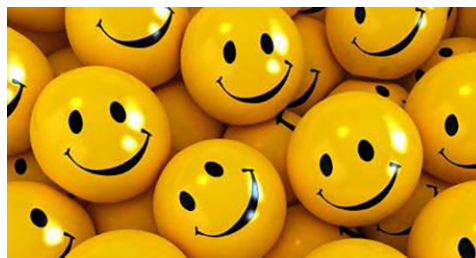
A pak díky Úderce věděla jsem, co se v Brně stalo.

Je to všechno pravda, či se mi to jenom zdálo?

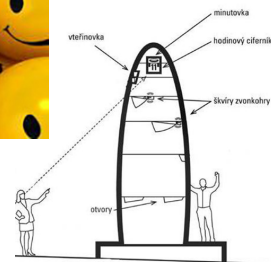
Uteklo víc jak půlstoletí, doba je jiná. Super. OK. Sluchátka v uších... Multikina.

Všichni jsou in, happy, free, hrají si na boháče, nakupují v super-hyper marketech, chodí do mekáče. Před televizí s celým národem i já žasnu vstoje, když vypadne kulička z brněnského časostroje...

To je naše Brno, město měst!
Tak to bývalo, a tak to jest!

(Lidová tvořivost)

CAPITALISMO

Budoucnost bude o nalezení způsobu, jak snížit populaci. Samozřejmě nebudeme schopni popravovat lidi ani stavět tábory.

Milada P.

Zbavíme se jich tím, že je přesvědčíme, že je to pro jejich vlastní dobro. Něco najdeme nebo způsobíme pandemií zaměřenou na určité lidi, skutečnou hospodářskou krizi nebo virus postihující staré nebo starší lidi, na tom nezáleží. Slabí a bojácní tomu podlehnou. Hloupí v to uvěří a požádají sami o léčbu. Postaráme se o léčbu, léčbu, která bude řešením. Výběr idiotů tedy bude proveden sám, půjdou na jatka sami.

Z knihy Bilderbergera Jacquese Attalliho z roku 1981.

◀ ◀ ◀ Zdroj Global Left Midweek – January 1, 2025 | Portside Původní zdroj je (z Mexika) Capitalismo <https://desinformemonos.org.mx>